

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 03 marca 2025 r.

DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.43

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 w zw. z art. 145 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r., poz. 572 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosków: [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną GDOŚ z 3 marca 2020 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.15, uchylającą w części i orzekającą co do istoty sprawy lub umarzającą w tym zakresie, a w pozostałej części utrzymującą w mocy decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24 o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa instalacji odzysku energii (IOE) w Starachowicach”,

- I. **uchyla decyzję GDOŚ z 3 marca 2020 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.15, uchylającą w części i orzekającą co do istoty sprawy lub umarzającą w tym zakresie, a w pozostałej części utrzymującą w mocy decyzję RDOŚ w Kielcach z 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24 oraz uchyla wspomnianą uprzednio decyzję RDOŚ w Kielcach z 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24.**
- II. **Na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 71 ust. 2 pkt 2 oraz art. 80 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r., poz. 1112), dalej u.o.o.ś., wydaje nową decyzję o następującej treści:**

- 1. Ustalam środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa instalacji odzysku energii (IOE) w Starachowicach”:**

- 1.1.** Zakres przedsięwzięcia obejmuje wykonanie instalacji do termicznego przekształcania paliw alternatywnych z odpadów innych niż niebezpieczne z odzyskiem energii na terenie istniejącej ciepłowni zlokalizowanej przy ul. Ostrowieckiej 3 w Starachowicach, na działce o nr ewid. 769/2, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice, powiat starachowicki, województwo świętokrzyskie. W ramach przedmiotowego przedsięwzięcia planuje się m.in. budowę hali przyjęcia odpadów o powierzchni ok. 850 m² oraz budowę hali technologicznej o powierzchni ok. 400 m², w której znajdować się będzie linia do

termicznego przekształcania odpadów innych niż niebezpieczne z odzyskiem energii o maksymalnej zdolności przetwarzania 3,8 Mg/h. W skład instalacji termicznego przekształcania wchodzi m.in.: układ rozdrabniania i podawania paliwa (odpadów), palenisko składające się ze wstępnej komory spalania z paleniskiem pochyłym ze złożem ruchomym lub komory spalania wyposażonej w ruchomy ruszt schodkowy, komora dopalania, kocioł z olejem termalnym (wymienник), turbina ORC, układ oczyszczania spalin (metoda selektywnej niekatalizacyjnej redukcji tlenków azotu - SNCR oraz suchy system oczyszczania spalin) i układ odpopielania, komin, układ automatyki i pomiarów wraz z układem ciągłego monitoringu. W miejscu istniejącej kotłowni węglowej (tj. na powierzchni ok. 140 m²) planuje się usytuowanie turbiny ORC, zakłada się demontaż czterech istniejących kotłów węglowych (WR-5). W ramach IOE planowane jest zmodernizowanie jednego istniejącego kotła (WR-8), który pełnił będzie funkcję kotła szczytowego oraz współpracującego z planowaną instalacją. Planowane jest wykorzystanie istniejącego układu technologicznego zasilania sieci ciepłowniczej z ciepłowni oznaczonej jako C02.

Podstawowym zadaniem przedmiotowego przedsięwzięcia będzie odzysk energii zawartej w termicznie przekształcanych odpadach innych niż niebezpieczne stanowiących paliwa alternatywne. Przewidywany czas pracy instalacji wyniesie 8000 h/rok. W instalacji prowadzone będą procesy unieszkodliwiania D10 (przekształcanie termiczne na lądzie) oraz odzysku R1 (wykorzystanie głównie jako paliwa lub innego środka wytwarzania energii), wymienione odpowiednio w załączniku nr 1 i nr 2 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587 ze zm.), dalej u.o.o. Przewiduje się, że ok. 90-95% wsadu do instalacji stanowić będą odpady o kodzie 19 12 10, tj. odpady palne (paliwo alternatywne) oraz o kodzie 19 12 12, tj. inne odpady (w tym zmieszane substancje i przedmioty) z mechanicznej obróbki odpadów inne niż wymienione w 19 12 11. Pozostały wsad stanowić będą odpady o kodach 19 12 01 — papier i tektura i 19 12 04 tworzywa sztuczne i guma. W instalacji nie będą przekształcane osady ściekowe. Maksymalna zdolność przetwarzania szacowana jest na około 30 400 Mg/rok. W trakcie termicznego przekształcania odpadów instalacja zapewni produkcję energii elektrycznej w skojarzeniu z produkcją ciepła, zarówno w okresie letnim, jak i zimowym. Wytworzone ciepło w całości zostanie wykorzystane na potrzeby sieci ciepłowniczej miasta Starachowice, natomiast energia elektryczna wykorzystywana będzie na potrzeby własne zakładu, a jej nadmiar przekazywany do sieci elektroenergetycznej przebiegającej przez teren działki inwestycyjnej. Moc elektryczna instalacji odzysku energii, przy średniej kaloryczności odpadów 12 GJ/Mg szacowana jest na 1,86 MW_e (w kogeneracji), natomiast moc cieplna instalacji szacowana jest na 7,83 MW_t.

- 1.2. **Ustalam warunki wykorzystania terenu w fazie realizacji, eksploatacji i likwidacji ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych,**

zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich:

- 1.2.1. zaplecze budowy lub rozbiórki należy zabezpieczyć poprzez zorganizowanie miejsc przechowywania środków transportu, urządzeń i materiałów mogących spowodować zanieczyszczenie środowiska gruntowo-wodnego na powierzchni szczelnej. Po zakończeniu prac teren zajęty pod zaplecze budowy lub rozbiórki należy uporządkować;
- 1.2.2. zapewnić możliwość korzystania z węzła sanitarnego w zakładzie lub zaplecze budowy należy wyposażyć w przenośne sanitariaty, których zawartość należy okresowo przekazywać do oczyszczalni ścieków;
- 1.2.3. należy przechowywać na zapleczu budowy lub rozbiórki sorbenty, niezbędne do zbierania ewentualnych rozlewów substancji ropopochodnych;
- 1.2.4. w czasie prac budowlanych oraz rozbiórkowych należy ograniczać jałową pracę silników pojazdów i urządzeń spalinowych do niezbędnego minimum poprzez ich wyłączenie;
- 1.2.5. prace na etapie budowy oraz likwidacji przedsięwzięcia należy prowadzić w porze dziennej (pomiędzy godzinami 6⁰⁰ - 22⁰⁰);
- 1.2.6. transport materiałów budowlanych lub rozbiórkowych należy zapewnić z użyciem środków zabezpieczających przed pyleniem (poprzez np. przykrycie skrzyń samochodów ciężarowych);
- 1.2.7. w przypadku konieczności odwodnienia wykopów należy ujmować wody zbierające się w wykopie i wypompować je z wykopu do istniejącego systemu kanalizacji zakładowej. Prace odwodnieniowe należy prowadzić bez trwałego obniżania poziomu wód gruntowych;
- 1.2.8. ewentualną wycinkę drzew i krzewów przeprowadzić w okresie od 16 października do końca lutego lub poza tym terminem pod nadzorem przyrodniczym. Drzewa i krzewy nieprzeznaczone do wycinki zlokalizowane w sąsiedztwie wykonywanych prac należy zabezpieczyć np. poprzez odeskowanie pni drzew, owinięcie pni i przykrycie odkrytych korzeni matami słomianymi. Prace ziemne w pobliżu bryły korzeniowej należy wykonywać ręcznie i nie dopuszczać do przesuszenia gruntu w obrębie systemu korzeniowego;
- 1.2.9. pobór wody na cele technologiczne, utrzymania czystości w halach oraz na cele bytowe należy zapewnić z sieci wodociągowej;
- 1.2.10. ścieki technologiczne, w tym z procesu uzdatniania wody, wody z utrzymania porządku w halach oraz ścieki bytowe należy odprowadzać do zewnętrznej kanalizacji sanitarnej;
- 1.2.11. dostawy odpadów do termicznego przekształcania należy prowadzić wyłącznie w porze dziennej (pomiędzy godzinami 6⁰⁰ - 22⁰⁰);
- 1.2.12. odpady planowane do przekształcenia w przedmiotowej instalacji należy magazynować wyłącznie w hali przyjęcia odpadów w zamkniętych kontenerach z ruchomą podłogą, o

konstrukcji szczelnej, w ilości zapewniającej 3 dniowy zapas ciągłości pracy instalacji. Wilgotność odpadów podawanych do procesu technologicznego należy utrzymywać na poziomie nie wyższym niż 25%, popioły powstałe wskutek termicznego przekształcania odpadów należy gromadzić w zamkniętych kontenerach o konstrukcji szczelnej;

1.2.13. proces rozdrabniania odpadów palnych należy prowadzić wyłącznie wewnątrz hali przyjęcia odpadów lub hali technologicznej.

1.3. **Określam wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 u.o.o.ś., w szczególności w projekcie budowlanym:**

1.3.1. gazy z procesu termicznego przekształcania należy odprowadzać emitorem o wysokości min. 30 m i średnicy wylotu ok. 0,9 m, wyposażonym w układ wyciągowy;

1.3.2. istniejący komin kotła węglowego należy wyposażać w układ wyciągowy;

1.3.3. w zakresie systemu oczyszczania spalin w instalacji do termicznego przekształcania odpadów należy zastosować:

1.3.3.1. metodę selektywnej niekatalitycznej redukcji tlenków azotu (SNCR);

1.3.3.2. suchy system oczyszczania spalin z użyciem węgla aktywnego i zastosowaniem adsorbentów wapiennych zapewniających redukcję dioksyn, furanów i metali ciężkich, kwaśnych gazów;

1.3.3.3. filtr ceramiczny posiadający odporność chemiczną i termiczną o skuteczności filtracji na poziomie 99,9% dla cząstek o średnicy powyżej 0,1 mikrometra (μm);

1.3.4. instalację należy wyposażać w dwa gazowe lub olejowe palniki pomocnicze — po jednym w komorze spalania i komorze dopalania, pracujące w trybie automatycznym. Palniki mają zapewnić utrzymanie temperatury na poziomie co najmniej 850°C w komorze spalania oraz co najmniej 1100°C w komorze dopalania;

1.3.5. instalację należy wyposażać w system pomiarowy umożliwiający w sposób ciągły pomiar i kontrolę emisji w zakresie: tlenku węgla, dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, ozonu, benzeny, benzo/a/pirenu, ołowiu, arsenu, kadmu, niklu, pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5 oraz pomiar temperatury w komorze spalania i komorze dopalania;

1.3.6. modernizowany kocioł węglowy WR-8 (tj. kocioł pomocniczy instalacji) należy wyposażać w instalację odpylania spalin w układzie dwustopniowym (zawierającą co najmniej odpylacz mechaniczny oraz filtr workowy) o skuteczności redukcji zanieczyszczeń na poziomie co najmniej 90%. Filtr workowy należy wyposażać w układ regeneracji worków filtracyjnych;

1.3.7. należy przewidzieć instalację następujących urządzeń o maksymalnych poziomach mocy akustycznej:

– wentylator wyciągowy komina (na wysokości 12 m n.p.t.) - 1 szt. o mocy akustycznej nie wyższej niż 90 dB,

– wentylator hali przyjęć odpadów (na wysokości 12 m n.p.t.) - 2 szt. o mocy akustycznej nie wyższej niż 85 dB każdy,

- wentylator hali technologicznej (na wysokości 12 m n.p.t.) - 3 szt. o mocy akustycznej nie wyższej niż 85 dB każdy,
 - wentylator hali ORC (na wysokości 12 m n.p.t.) - 2 szt. o mocy akustycznej nie wyższej niż 85 dB każdy,
 - wentylator wyciągowy komina kotła węglowego (na wysokości 12 m n.p.t.) - 1 szt. o mocy akustycznej nie wyższej niż 70 dB;
- 1.3.8. na silniku oraz łożyskach wentylatora wyciągowego komina należy zastosować osłonę akustyczną, redukującą poziom mocy akustycznej urządzenia do poziomu nie wyższego niż 86 dB;
- 1.3.9. na silnikach i łożyskach urządzeń wewnątrz hali technologicznej należy zastosować zabezpieczenie akustyczne, redukujące poziom mocy akustycznej wewnątrz hali do poziomu nie wyższego niż 92 dB;
- 1.3.10. w konstrukcji hali technologicznej należy zastosować przegrody, tj. ściany i dach o izolacyjności akustycznej na poziomie co najmniej 35 dB;
- 1.3.11. należy zastosować szczelne posadzki z systemem zbierania ścieków w hali przyjęcia odpadów oraz hali technologicznej. Zebrane ścieki należy odprowadzać do miejskiej sieci kanalizacji sanitarnej;
- 1.3.12. należy stosować szczelne zbiorniki do magazynowania reagentów stosowanych w układach oczyszczania gazów z procesu termicznego przekształcania;
- 1.3.13. należy stosować zamknięty obieg wody technologicznej.

2. Na podstawie art. 82 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś., nakładam obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej:

- 2.1. emisji zanieczyszczeń do powietrza co najmniej w zakresie: tlenku węgla, dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, ozonu, benzeny, benzo/a/pirenu, ołowiu, arsenu, kadmu, niklu, pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5. Analiza powinna być oparta o wyniki pomiarów przeprowadzonych zgodnie z obowiązującymi metodykami referencyjnymi Głównego Inspektora Ochrony Środowiska w zakresie jakości powietrza atmosferycznego. Analizę emisji zanieczyszczeń do powietrza przeprowadzić w terminie 12 miesięcy od oddania instalacji do użytkowania.
- 2.2. w zakresie wpływu przedmiotowego przedsięwzięcia na klimat akustyczny na terenach prawnie chronionych przed hałasem. Analiza powinna być oparta o wyniki pomiarów przeprowadzonych zgodnie z obowiązującymi metodykami referencyjnymi, określonymi w przepisach szczególnych, wykonanych na granicy z terenami objętymi ochroną akustyczną.
- 2.3. Wyniki analiz, o których mowa w pkt. 2.1 oraz 2.2. należy przedłożyć Staroście Starachowickiemu w terminie do trzech miesięcy po wykonaniu ww. analiz. W razie stwierdzenia ponadnormatywnej emisji zaproponować dodatkowe rozwiązania w zakresie ograniczenia negatywnego oddziaływania wraz z oceną skuteczności ich zastosowania.

3. Stwierdzam:

- 3.1. **konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w**

ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 u.o.o.ś., obejmującej w szczególności weryfikację skuteczności rozwiązań służących ochronie środowiska gruntowo-wodnego, w tym lokalizację miejsc zbierania popiołów i żużli z procesu termicznego przekształcenia odpadów oraz pozostałych odpadów, powstających w związku z funkcjonowaniem przedsięwzięcia oraz określenia miejsc tymczasowego zbierania ww. odpadów.

- 3.2. brak konieczności postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 u.o.o.ś.

4. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik nr 1 do decyzji.

Uzasadnienie

RDOŚ w Kielcach, na wniosek Zakładu Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Starachowicach z 10 października 2017 r., wydał decyzję z 7 marca 2019 r., znak: WOO-I.4260.39.2017.KS.24, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Budowa Instalacji Odzysku Energii (IOE) w Starachowicach”. Po rozpatrzeniu odwołania Towarzystwa na Rzecz Ziemi z 20 marca 2019 r. od ww. decyzji RDOŚ w Kielcach, GDOŚ, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 oraz 2 w związku z art. 80 ust. 1 u.o.o.ś., , wydał decyzję z 3 marca 2020 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.15, którą uchylił w części i w tym zakresie orzekł co do istoty lub umorzył postępowanie w tym zakresie, a w pozostałej części utrzymał w mocy ww. decyzję RDOŚ w Kielcach.

Pismami z 4 marca 2021 r. [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE], działając przez wspólnego pełnomocnika – adw. [REDAKTOWANE] - wnieśli o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej ww. decyzją GDOŚ oraz o wstrzymanie jej wykonania. Wnioskodawcy wskazali, iż w toku postępowania zwyczajnego zostali pominięci, tj. nie uczestniczyli w postępowaniu bez własnej winy, co stanowi przesłankę wznowienia postępowania z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. Jako argumenty przemawiające za ww. twierdzeniem wskazali, że zarówno w toku postępowania przed organem I instancji, jak i postępowania przed organem II instancji, wnioskujący nie zostali uznani za stronę postępowania, nie byli informowani o czynnościach podejmowanych przez organy prowadzące postępowanie, w szczególności nie byli poinformowani o zebraniu całości materiału dowodowego w sprawie, a także o wydaniu decyzji ani o jej treści.

W wyniku weryfikacji twierdzeń podniesionych przez [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE], a także na podstawie analizy akt sprawy postępowania zwyczajnego przed organem I instancji oraz organem odwoławczym, GDOŚ zobowiązany był ustalić, czy doszło do sytuacji, w której strona postępowania bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu.

GDOŚ postanowieniem z 4 października 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.1 wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją ostateczną GDOŚ z 3 marca 2020 r., w celu ustalenia, czy osobom wnioskującym o wznowienie

postępowania przysługiwał przymiot strony postępowania w toku postępowania zakończonego decyzją ostateczną w przedmiotowej sprawie. Wspomniany uprzednio sposób działania organu wynika z faktu, iż co do zasady niedozwolone jest dokonanie weryfikacji przymiotu strony postępowania wznowieniowego bez jego wszczęcia (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt: II OSK 2025/15, czy wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 7 maja 2013 r. sygn. akt: I OSK 2185/11 oraz przytaczane w ww. wyrokach orzecznictwo sądów administracyjnych).

W postępowaniu wznowieniowym organ wyznaczył krąg stron postępowania na podstawie art. 74 ust. 3a u.o.o.ś., który stanowi, że stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę. Jako wspomniany uprzednio obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie należy rozumieć przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu, działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Z analiz przedstawionych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, dalej raport, i jego uzupełnieniach wynika, że największy przestrzenny zasięg oddziaływania planowanego przedsięwzięcia występuje w zakresie oddziaływania akustycznego. Mając na uwadze powyższe, za oddziaływanie wiodące w przedmiotowej sprawie, bezsprzecznie uznać należy izolację hałasu o największym zasięgu, tj. izolację hałasu 40 dB w porze nocy, nieskorygowaną poprzez zastosowanie odpowiednich zabezpieczeń akustycznych. Powyższe oddziaływanie zamyka się w buforze 100m od granicy terenu realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia (tj. granic działki nr ewid. 769/2, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice), albowiem najdalej wysunięty fragment izolacji znajduje się w odległości około 49m od granicy terenu realizacji przedsięwzięcia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, GDOŚ zweryfikował interes prawny statuujący przymiot strony postępowania w sprawie wznowienia postępowania. W wyniku postępowania wyjaśniającego w zakresie ustalenia, czy wszystkie osoby, które wnioskowały o wznowieniu postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną GDOŚ z 3 marca 2020 r., organ pismami z 5 listopada 2021 r., znaki: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.4-7, wezwał m.in. [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] (działające w postępowaniu za pośrednictwem wspólnego pełnomocnika procesowego) do wykazania interesu prawnego lub obowiązku statuującego przymiot strony postępowania zakończonego decyzją ostateczną GDOŚ z 3 marca 2020 r. [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] w odpowiedzi na ww. wezwania przedstawiły

informacje, pozwalające na zweryfikowanie przez GDOŚ posiadania przez ww. osoby statusu strony postępowania. Interes prawny wnoszących wynika z poniższych ustaleń:

- 1) [REDACTED] powołała się na tę okoliczność, że w toku postępowania zwyczajnego przysługiwało jej prawo własności do nieruchomości o nr ewid. [REDACTED], ob. ewid. 05, gmina Miasto Starachowice, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr [REDACTED]. Zestawienie ww. informacji z danymi udostępnianymi w serwisie Ministerstwa Sprawiedliwości „Elektroniczne Księgi Wieczyste” (dostępnymi pod adresem: https://przegladarka-ekw.ms.gov.pl/eukw_prz/KsiegiWieczyste/wyszukiwanieKW), dalej EUKW, pozwala na stwierdzenie przez GDOŚ, że [REDACTED] posiadała prawo własności do omawianej nieruchomości w czasie postępowania objętego wnioskiem o wznowienie postępowania, w czasie złożenia wniosku o wznowienie postępowania, a także posiada ww. prawo w czasie wydawania niniejszej decyzji. Nieruchomość o nr ewid. [REDACTED], ob. ewid. 05, gmina Miasto Starachowice położona jest w odległości ok. 61 m od granicy nieruchomości stanowiącej miejsce lokalizacji planowanego przedsięwzięcia (tj. działka o nr ewid. 769/2, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice) i znajduje się w obszarze, o którym mowa w art. 74 ust. 3a pkt 1 u.o.o.ś. Z tego też powodu nie ulega wątpliwości GDOŚ, że [REDACTED] przysługiwał przymiot strony postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla omawianego przedsięwzięcia.
- 2) [REDACTED] powołał się na tę okoliczność, że w toku postępowania zwyczajnego przysługiwało mu prawo własności do nieruchomości o nr ewid. [REDACTED], ob. ewid. 05, gmina Miasto Starachowice, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr [REDACTED]. Zestawienie ww. informacji z danymi udostępnianymi w EUKW pozwala na stwierdzenie przez GDOŚ, że [REDACTED] posiadał prawo własności do omawianej nieruchomości w czasie postępowania objętego wnioskiem o wznowienie postępowania, w czasie złożenia wniosku o wznowienie postępowania, a także posiada ww. prawo w czasie wydawania niniejszej decyzji. Nieruchomość o nr ewid. [REDACTED], ob. ewid. 05, gmina Miasto Starachowice położona jest w odległości ok. 55 m od granicy nieruchomości stanowiącej miejsce lokalizacji planowanego przedsięwzięcia (tj. działka o nr ewid. 769/2, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice) i znajduje się w obszarze, o którym mowa w art. 74 ust. 3a pkt 1. Z tego też powodu nie ulega wątpliwości GDOŚ, że [REDACTED] przysługiwał przymiot strony postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla omawianego przedsięwzięcia.
- 3) [REDACTED] powołała się na tę okoliczność, że w toku postępowania zwyczajnego przysługiwało jej prawo własności do nieruchomości o nr ewid. [REDACTED], ob. ewid. 05, gmina Miasto Starachowice, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr [REDACTED]. Zestawienie ww. informacji z danymi udostępnianymi w EUKW, pozwala na stwierdzenie przez GDOŚ, że [REDACTED] posiadała prawo własności do omawianej nieruchomości w czasie postępowania objętego wnioskiem o wznowienie postępowania, w czasie złożenia wniosku o wznowienie postępowania, a także posiada ww. prawo w czasie wydawania

niniejszej decyzji. Nieruchomość oznaczona nr ewid. [REDAKTOWANE], ob. ewid. 05, gmina Miasto Starachowice, położona jest w odległości ok. 74 m od granicy nieruchomości stanowiącej miejsce lokalizacji planowanego przedsięwzięcia (tj. działka o nr ewid. 769/2, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice) i znajduje się w obszarze, o którym mowa w art. 74 ust. 3a pkt 1 u.o.o.ś. Z tego też powodu nie ulega wątpliwości GDOŚ, że [REDAKTOWANE] przysługiwał przymiot strony postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla omawianego przedsięwzięcia.

- 4) [REDAKTOWANE] powołała się na tę okoliczność, że w toku postępowania zwyczajnego przysługiwało jej prawo własności do nieruchomości lokalowych, zlokalizowanych na terenie działki o nr ewid. [REDAKTOWANE], ob. ewid. 05, gmina Miasto Starachowice, dla których prowadzone są księgi wieczyste nr [REDAKTOWANE]. Zestawienie ww. informacji z danymi udostępnianymi w EUKW pozwala na stwierdzenie przez GDOŚ, że [REDAKTOWANE] posiadała prawo własności do omawianych nieruchomości w czasie postępowania objętego wnioskiem o wznowienie postępowania, w czasie złożenia wniosku o wznowienie postępowania, a także posiada ww. prawo w czasie wydawania niniejszej decyzji. Nieruchomość o nr ewid. [REDAKTOWANE], ob. ewid. 05, gmina Miasto Starachowice położona jest w odległości ok. 44 m od granicy nieruchomości stanowiącej miejsce lokalizacji planowanego przedsięwzięcia (tj. działka o nr ewid. 769/2, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice) i znajduje się w obszarze, o którym mowa w art. 74 ust. 3a pkt 1 u.o.o.ś.. Z tego też powodu nie ulega wątpliwości GDOŚ, że [REDAKTOWANE] przysługiwał przymiot strony postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla omawianego przedsięwzięcia.

GDOŚ osobnym rozstrzygnięciem, znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.42 umorzył postępowanie w sprawie wznowienia postępowania wobec pozostałych osób, które złożyły wnioski o wznowienie postępowania, lecz nie posiadają interesu prawnego w tymże postępowaniu. W stosunku do osób, które żądały wznowienia postępowania w sprawie (tj. [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE]), GDOŚ stwierdza, iż w istocie doszło do sytuacji, w której osoby, którym przysługiwał przymiot strony postępowania, bez własnej winy nie brały udziału w postępowaniu administracyjnym, zakończonym decyzją GDOŚ z 3 marca 2020 r.

W toku postępowania zwyczajnego (tj. postępowania przed RDOŚ w Kielcach i postępowania odwoławczego przed GDOŚ) nie doręczano pism poprzez publiczne obwieszczenie zawiadomienia w trybie przewidzianym przez art. 74 ust. 3 u.o.o.ś., albowiem według ustaleń poczynionych wówczas oraz na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego, stron postępowania było mniej niż 20. W aktach sprawy prowadzonej przed RDOŚ w Kielcach, jak i w aktach sprawy prowadzonej przez GDOŚ, nie znajdują się żadne dokumenty, które zawierają informacje o tym, że osoby, które wniosły pismami 4 marca 2021 r. o wznowienie postępowania, zostały uznane za strony postępowania. W takiej sytuacji zarówno organ I instancji, jak i organ odwoławczy nie kierowały do tych osób pism, w

szczegółności zawiadomień o toczącym się postępowaniu i zgromadzeniu całego materiału dowodowego w sprawie, ani tym bardziej zawiadomienia o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia. W tak ustalonych okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy zakończonej decyzją ostateczną nie ulega wątpliwości GDOŚ, że [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] bez własnej winy nie brali udziału w postępowaniu, a tym samym, że zaistniała przesłanka, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., stanowiąca podstawę do wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną.

W ramach wznowienia postępowania GDOŚ dokonał oceny poprawności postępowania organów prowadzących postępowanie w ramach postępowania zwyczajnego (tj. postępowania przed organem I instancji oraz organem odwoławczym). Postępowanie w sprawie wznowienia postępowania GDOŚ przeprowadził w sposób zgodny z wskazaniem judykatury, w szczególności opierając się na wskazówkach i rozważaniach zawartych w uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 27 października 2020 r., sygn. akt: II SA/Kr 657/20: „Powszechnie przyjmuje się, że wznowienie postępowania jest instytucją procesową pozwalającą na ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej zakończonej decyzją ostateczną w sytuacji, gdy postępowanie prowadzące do jej wydania było dotknięte kwalifikowaną wadą, wyliczoną enumeratywnie w przepisach prawa procesowego (...). Odstępstwo od zasady ne bis in idem i od zasady trwałości decyzji ostatecznej jest tu zatem podyktowane nie tyle wadliwością samego rozstrzygnięcia, ile wadliwością poprzedzających je czynności procesowych (...). Kluczowe znaczenie w postępowaniu wznowionym ma kwestia stanu faktycznego i prawnego, który powinien być brany pod uwagę, oraz kwestia granic, w jakich sprawa podlega rozpatrzeniu..”

Organ na etapie podejmowania rozstrzygnięcia co do istoty sprawy w ramach postępowania wznowieniowego przeanalizował treść rozstrzygnięcia RDOŚ w Kielcach oraz własnego, zestawiając ją z informacjami zawartymi w treści raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (wersja ujednolicona, datowana na czerwiec 2018 r. wraz z uzupełnieniami złożonymi w toku postępowania przed RDOŚ w Kielcach oraz GDOŚ) oraz zarzutami przedstawionymi przez osoby wnioskujące o wznowienie postępowania. Stwierdzając uchybienia w toku postępowania zwyczajnego, organ przeprowadził postępowanie wyjaśniające w wymaganym zakresie i na podstawie wyników ww. postępowania orzekł co do istoty sprawy, mając na względzie konieczność zachowania tożsamości przedmiotowej sprawy administracyjnej zakończonej decyzją ostateczną, co znajduje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia niniejszej decyzji.

We wnioskach o wznowienie postępowania administracyjnego, przedstawiono poniższe zarzuty względem postępowania zakończonego decyzją ostateczną GDOŚ z 3 marca 2020 r.:

- 1) zdaniem wnioskujących, raport nie jest wiarygodny w zakresie dotyczącym oddziaływania przedsięwzięcia na klimat akustyczny; według informacji zawartych w raporcie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu na terenach objętych ochroną akustyczną,

a autorzy raportu określili dokładność wyników prognozy oddziaływań akustycznych na wartość 3 decybeli, co może wskazywać na ryzyko przekroczenia poziomów hałasu akustycznego na terenach objętych ochroną akustyczną ponad dopuszczalne wartości na podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r., poz. 112), dalej r.d.p.h.ś.;

- 2) przedmiotowe przedsięwzięcie w zakresie emisji zanieczyszczeń do powietrza nie odpowiada postanowieniom Konwencji Sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych, sporządzonej w Sztokholmie dnia 22 maja 2001 r., której stroną jest Rzeczpospolita Polska (dalej Konwencji Sztokholmskiej), a także Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/85/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) oraz decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 7 maja 2012 r., dotyczącej określania okresów rozruchu i wyłączenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych, (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 2948); na poparcie powyższego załączono dokument pt.: „Ukryte emisje: historia holenderskiej spalarni. Studium przypadku”, listopad 2018 r., Zero Waste Europe.
- 3) w odniesieniu do fazy realizacji przedsięwzięcia przekroczone zostaną dopuszczalne poziomy hałasu generowanego przez pracę maszyn budowlanych w związku z prowadzeniem robót budowlanych w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia.

Ponadto, wnioskodawcy zażądali:

- 1.1) przygotowania planu prac budowlanych z uwzględnieniem zastosowania konkretnego sprzętu budowlanego w sposób, który będzie zapobiegał kumulowaniu się negatywnych oddziaływań w postaci hałasu i wibracji;
- 1.2) zminimalizowania w otoczeniu robót koncentracji maszyn i urządzeń na krótkich odcinkach placu budowy;
- 1.3) uwzględnienia wymagań dotyczących ograniczenia hałasu w specyfikacjach robót, w tym specyfikacjach przetargowych;
- 1.4) prowadzenia monitoringu hałasu i wibracji w czasie prowadzenia robót budowlanych;
- 1.5) eliminowania z placu budowy źródeł o nadmiernej hałaśliwości;
- 1.6) prowadzenia prac jedynie z wykorzystaniem maszyn i urządzeń w dobrym stanie technicznym, spełniających wymagania zawarte w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń używanych na zewnątrz pomieszczeń w zakresie emisji hałasu do środowiska;
- 1.7) przestrzegania zasady wyłączenia maszyn i urządzeń w czasie przerw w pracy;
- 1.8) zastosowania ekranów dźwiękochłonnych, osłaniających teren placu budowy;
- 1.9) nałożenia na inwestora obowiązku zastosowania ekranów dźwiękochłonnych lub innych rozwiązań ograniczających emisję hałasu przez przedmiotowe przedsięwzięcie na sąsiadujące z nim tereny objęte ochroną akustyczną;

- 1.10) nałożenia na inwestora obowiązku stałego i długookresowego monitoringu oraz analizy zanieczyszczeń uwalnianych przez instalację do powietrza, w tym dioksyn i furanów, obejmującego również fazę rozruchów i wygaszania instalacji;
- 1.11) nałożenia na inwestora obowiązku montażu palników, które umożliwią otrzymanie temperatury 1200 stopni Celsjusza w komorze dopalania zamiast 1100 stopni Celsjusza, tak jak określał to obowiązek nałożony przez GDOŚ w pkt. 7. decyzji z 3 marca 2020 r.
- 1.12) powołania biegłego z zakresu akustyki na okoliczność ustalenia zasięgu i wartości emisji hałasu dla terenów chronionych akustycznie w toku realizacji, eksploatacji oraz likwidacji przedsięwzięcia;
- 1.13) nałożenia na inwestora obowiązku stałego i długookresowego monitoringu i analizy zanieczyszczeń uwalnianych przez instalację do powietrza, w tym dioksyn i furanów, obejmującego również fazę rozruchów i wygaszania instalacji;
- 1.14) nałożenia na inwestora zakazu stosowania tzw. trybu obejścia filtru;

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a., organ administracji publicznej w wyniku przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy (art. 149 § 2 k.p.a.) zobowiązany jest uchylić decyzję objętą wnioskiem o wznowienie postępowania (tj. decyzję dotychczasową w rozumieniu przepisów k.p.a.), gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a, art. 145aa lub art. 145b k.p.a., i wydać nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy. W przypadku niniejszego postępowania jako podstawę wznowienia postępowania wskazano, że strony postępowania bez własnej winy nie brały udziału w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji ostatecznej, tj. art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. W wyniku przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w ramach wznowienia postępowania GDOŚ ustalił, iż opisywana powyżej sytuacja, uzasadniająca uchylenie decyzji dotychczasowej i wydanie nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy ma miejsce na kanwie niniejszej sprawy.

Pismem z 16 listopada 2021 r., sygn. sprawy 3016-4.Pa.8.2021, Prokuratura Okręgowa w Kielcach zwróciła się do GDOŚ z prośbą o nadesłanie akt sprawy w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego decyzją ostateczną GDOŚ z 3 marca 2020 r. Następnie wraz z pismem z 15 grudnia 2021 r., sygn. sprawy 3016-4.Pa.8.2021, Prokuratura Okręgowa w Kielcach zgłosiła udział prokuratora w postępowaniu w sprawie wznowienia postępowania na podstawie art. 183 § 1 k.p.a. GDOŚ m.in. pismami z 5 maja 2022 r., 13 stycznia 2023 r., 5 maja 2023 r. oraz 30 sierpnia 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.10, DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.18, DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.22 oraz DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.26, udzielał prokuratorowi informacji odnośnie stanu niniejszego postępowania.

W wyniku przeanalizowania całości materiału zgromadzonego w toku postępowania zwyczajnego, organ uznał za niezbędne uzupełnienie treści raportu dla przedmiotowego zamierzenia inwestycyjnego, wobec czego pismem z 24 stycznia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.9, wezwał inwestora do przedłożenia informacji w zakresie oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia na tereny objęte ochroną akustyczną. Uzupełnienie treści raportu w wymaganym zakresie zostało złożone wraz z pismem z 18 lutego 2022 r. GDOŚ zestawiał informacje zawarte w wyjaśnieniach do treści raportu złożonych w toku postępowania zwyczajnego oraz wznowieniowego, a następnie pismami z 16 sierpnia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.13, DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.14 oraz DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.15, wystąpił odpowiednio do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Starachowicach, dalej PPIS w Starachowicach, Starosty Starachowickiego oraz Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie w celu uzyskania wymaganych opinii oraz uzgodnień, o których mowa w art. 77 ust. 1 pkt. 1, 3 oraz 4 u.o.o.ś. W związku z powyższym, pismem z 13 września 2022 r., znak: NZ.9022.11.6.2022, PPIS w Starachowicach oświadczył, że przedstawiona dokumentacja (tj. raport wraz z uzupełnieniami zgromadzonymi w toku postępowania zwyczajnego i wznowieniowego) nie powoduje zmiany stanowiska, jakie PPIS w Starachowicach zajął postanowieniem z 27 września 2018 r., znak: SE-V-4471/2/18. Z kolei pismem z 19 września 2022 r., znak: GNOŚ.604.48.2022, Starosta Starachowicki zaopiniował pozytywnie realizację przedmiotowego przedsięwzięcia. W wyniku istotnej zmiany stanu prawnego w postaci wejścia w życie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 4 listopada 2022 r. w sprawie Planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły (Dz. U. z 2023 r., poz. 300), dalej aPGW, GDOŚ uznał za niezbędne uzyskanie (przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) postanowienia uzgadniającego warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach p.w. (tj. wymóg, o którym mowa w treści art. 77 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś.). GDOŚ pismem z 26 kwietnia 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.20, ponownie wystąpił do Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie o zajęcie stanowiska, o którym mowa powyżej. Opisaną powyżej czynność GDOŚ podjął z tego względu, iż wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie art. 80 u.o.o.ś. bez uzyskania uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o którym mowa w przepisach p.w., mogłoby spowodować kwalifikowaną wadę decyzji, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 6 k.p.a., tj. decyzja zostałaby wydana bez uzyskania wymaganego prawem stanowiska innego organu.

W konsekwencji powyższego, GDOŚ pismami z 27 kwietnia 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.21 oraz 12 maja 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.23, wezwał inwestora do złożenia wyjaśnień co do treści raportu w zakresie oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko gruntowo-wodne z uwzględnieniem zmian stanu faktycznego i prawnego sprawy wskutek wejścia w życie aPGW.

Po otrzymaniu wyjaśnień co do treści raportu w żądanym przez GDOŚ i RZGW w Warszawie zakresie, postanowieniem z 19 lipca 2023 r., znak: WA.RZŚ.4360.1.94.2022.IK.6, RZGW w Warszawie uzgodnił warunki realizacji planowanego przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony środowiska gruntowo-wodnego.

W toku postępowania wyjaśniającego, pismem z 26 kwietnia 2024 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.33, GDOŚ wezwał inwestora do złożenia wyjaśnień co do treści raportu oś m.in. w zakresie promieniowania widzialnego (zanieczyszczenia światłem), w tym możliwości wystąpienia potencjalnego negatywnego oddziaływania na etapie budowy, funkcjonowania oraz likwidacji przedmiotowego przedsięwzięcia, informacji dotyczących zgodności planowanych do zastosowania rozwiązań technicznych w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT), informacji dotyczących prognozowania oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia w zakresie emisji zanieczyszczeń do atmosfery, prognozowanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie emisji dibenzo-p-dioksyn (PCDD) i dibenzofuranów (PCDF), powiązania przedmiotowego przedsięwzięcia z innymi przedsięwzięciami, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Inwestor odpowiedział na ww. wezwanie pismami z 13 czerwca 2024 r. oraz 17 września 2024 r.

W związku z powyższym, GDOŚ zobowiązany jest stwierdzić, że w toku postępowania zakończonego decyzją ostateczną GDOŚ z 3 marca 2020 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019. KN.15, doszło do uchybień powodujących, że wspomniana uprzednio decyzja nie mogła ostać się w obrocie prawnym. Stwierdzone uchybienia mają na tyle istotny charakter, że usunięcie ich jest możliwe jedynie w drodze wydania nowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

W konsekwencji opisanych powyżej ustaleń poczynionych przez GDOŚ w toku postępowania w sprawie wznowienia postępowania zakończonego decyzją ostateczną, postanowieniem własnym z 19 maja 2024 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.34, GDOŚ wstrzymał wykonanie decyzji objętej wnioskiem o wznowienie postępowania ze względu na fakt, że okoliczności faktyczne sprawy, ujawnione wskutek przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, wskazywały na prawdopodobieństwo uchylenia decyzji w wyniku wznowienia postępowania. W wyniku złożenia przez inwestora pisma z 7 czerwca 2024 r., stanowiącego wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, GDOŚ postanowieniem z 26 lipca 2024 r., znak: DOOŚ-WDŚII.420.14.2024.MB.4 uchylił ww. postanowienie.

Wypełniając zobowiązanie wynikające z treści przepisu art. 10 k.p.a., GDOŚ zawiadomieniami z 20 stycznia 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.40 oraz DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.41 poinformował strony postępowania o zgromadzeniu całości materiału dowodowego w sprawie, możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych

żądań przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie. GDOŚ odnotowuje w tym miejscu, że w następstwie wydania ww. zawiadomienia, 25 lutego 2025 r. wpłynęło pismo pochodzące od inwestora, w którego treści odniesiono się do kwestii związanych z ustaleniami co do stanu prawnego oraz stanu faktycznego sprawy. GDOŚ opisał podnoszone uwagi oraz zgłoszone wnioski w uzasadnieniu niniejszej decyzji. GDOŚ stwierdza, że do czasu datowania niniejszej decyzji nie wniesiono innych uwag ani wniosków. Z kolei w toku postępowania, przy pismach z 7 oraz 12 grudnia 2023 r., do organu wpłynęły uwagi, nie pochodzące od stron postępowania zarówno zwyczajnego, jak i wznowieniowego.

W toku postępowania wznowieniowego GDOŚ dokonał weryfikacji raportu wraz z wspomnianymi uprzednio uzupełnieniami i wyjaśnieniami, które wpłynęły w toku postępowania wyjaśniającego przed organem I instancji oraz organem odwoławczym, jak również wyjaśnienia złożone w toku postępowania wyjaśniającego w ramach postępowania wznowionego. W opinii GDOŚ, przedłożone przez inwestora uzupełnienia co do treści raportu powodują, iż raport brany pod uwagę jako całość spełnia wymogi wskazane w art. 66 u.o.o.ś., w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko oraz określenie środowiskowych uwarunkowań jego realizacji. W toku postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania GDOŚ nie stwierdził uchybień w zakresie, który nie został zmieniony w wyniku złożenia wyjaśnień we wspomnianych uprzednio pismach. Po przeanalizowaniu ustaleń poczynionych przez organ I instancji, jak i organ odwoławczy w toku postępowania zwyczajnego, a które to ustalenia znalazły odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji odpowiednio RDOŚ w Kielcach z 7 marca 2019 r., jak i decyzji GDOŚ z 3 marca 2020 r., GDOŚ przyjmuje stwierdzenia tam zawarte jako własne oraz aktualne w tym zakresie, w jakim nie odbiegają one od ustaleń opisanych w uzasadnieniu niniejszej decyzji.

I. Lokalizacja i charakterystyka przedsięwzięcia.

Zgodnie z ustaleniami poczynionymi na etapie postępowania zwyczajnego, przedmiotowe przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane jako to, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 80 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (wówczas: Dz. U. z 2016 r., poz. 71), tj. instalacja związana z odzyskiem lub unieszkodliwianiem odpadów, **inna** niż instalacja do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne, przy zastosowaniu procesów termicznego przekształcenia odpadów, krakingu odpadów, fizykochemicznej obróbki odpadów (proces D10 unieszkodliwiania odpadów w rozumieniu przepisów u.o.o. [wówczas: Dz. U. z 2013 r. poz. 21, ze zm.]), o wydajności nie mniejszej niż 100 ton dziennie, z wyłączeniem instalacji spalających odpady będące biomasą w rozumieniu przepisów o standardach emisyjnych z instalacji. Kwalifikacja prawna przedmiotowego przedsięwzięcia w czasie datowania niniejszej decyzji na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko

(Dz. U. z 2019 r. poz. 1839, ze zm.) to § 3 ust. 1 pkt 82 ww. rozporządzenia (tj. instalacje związane z przetwarzaniem odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 u.o.o., inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 41-47 ww. rozporządzenia).

Zgodnie z ustaleniami zapadłymi w toku postępowania zwyczajnego oraz informacjami zawartymi w raporcie (ujednolicony raport, s. 68 i n. oraz s. 206), w ramach realizacji planowanego przedsięwzięcia planuje się budowę nowej instalacji termicznego przetwarzania segregowanych odpadów komunalnych z produkcją energii elektrycznej i ciepła w kogeneracji. Maksymalna wydajność instalacji szacowana jest na około 3,8 ton odpadów przetworzonych na godzinę przy generowaniu mocy cieplnej szacowanej na poziomie 13 MW. Energia uzyskana z termicznego przekształcania odpadów zostanie w całości zagospodarowana w instalacji odzysku energii o mocy 1,86 MW energii elektrycznej i 7,83 MW energii cieplnej. Zakłada się całoroczne funkcjonowanie instalacji z wykorzystaniem wygenerowanej energii do produkcji energii elektrycznej i ciepła w wysokosprawnej kogeneracji. Roczna planowana ilość odpadów do spalania szacowana jest na około 26 500 ton, przy czym maksymalna ilość odpadów, jaką można termicznie przekształcić w IOE szacowana jest na poziomie około 30 500 ton rocznie. IOE planuje się wyposażyć w rozwiązania w zakresie redukcji emisji oraz w ciągły pomiar emisji wychodzącej z instalacji.

Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie (ujednolicony raport, s. 72-73), w skład IOE wchodzi:

- układ podawania i rozdrabniania paliwa (odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcenia);
- palenisko z komorą spalania oraz komorą dopalania. Zakłada się wyposażenie komory dopalania w pomocniczy palnik zasilany gazem ziemnym lub olejem opałowym;
- kocioł z olejem termalnym i turbiną ORC do produkcji energii elektrycznej i ciepła;
- układ odpylania i oczyszczania spalin, zawierający reaktor dozujący materiały pomocnicze (dodatki) i urządzenia do odprowadzenia produktów ubocznych;
- komin do odprowadzania spalin;
- układ automatyki i pomiarów wraz z układem ciągłego monitoringu pracy instalacji.

Planowane przedsięwzięcie zlokalizowane jest w województwie świętokrzyskim, w powiecie starachowickim, w mieście Starachowice przy ul. Ostrowieckiej 3. IOE ma być zlokalizowana w całości na terenie działki nr ewid. 769/2, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice. Wokół omawianej działki położone są niezabudowane nieruchomości na działkach:

- 1) nr ewid. 768/2, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice;
- 2) nr ewid. 776, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice;
- 3) nr ewid. 777, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice;
- 4) nr ewid. 770, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice;
- 5) nr ewid. 771, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice;
- 6) nr ewid. 1605, ob. ewid. 05, gmina Miasto Starachowice;

Zgodnie z ustaleniami poczynionymi na etapie postępowania zakończonym wydaniem decyzji ostatecznej, obszar, na którym planowana była lokalizacja przedmiotowego przedsięwzięcia nie był objęty ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dalej mpzp. Sytuacja opisana powyżej nie uległa zmianie do dnia wydania niniejszej decyzji – teren, na którym zlokalizowane jest przedmiotowe przedsięwzięcie w dalszym ciągu nie jest objęty mpzp, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1130, ze zm.).

Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie (ujednolicony raport, s. 69-77), system spalania odpadów w IOE polega na spalaniu odpadów z wykorzystaniem dwóch komór tj. komory spalania z ruchomym złożem oraz komory dopalania. Komora spalania z ruchomym złożem zakłada spalanie paliwa w temperaturze co najmniej 850°C. W przypadku spadku temperatury poniżej 850°C podawanie paliwa do komory spalania zostaje automatycznie zablokowane. Temperatura spalania o wysokości co najmniej 850°C jest utrzymywana w sposób automatyczny za pomocą regulacji szybkości podawania paliwa do komory lub za pomocą palnika pomocniczego zasilanego gazem ziemnym lub olejem opałowym. Spalanie i przemieszczanie się odpadów w komorze spalania odbywa się bez stosowania rusztu. Gazy z komory spalania mogą zawierać niespalone składniki organiczne, jednakże zakłada się spalanie ich w komorze dopalania. Komora dopalania jest przeznaczona do przebywania gazów w czasie co najmniej 2 sekund w temperaturze co najmniej 1100°C, co niezależnie od rodzaju spalnego paliwa pozwala na spełnienie wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie wymagań dotyczących prowadzenia procesu termicznego przekształcenia odpadów oraz sposobów postępowania z odpadami powstałymi w wyniku tego procesu (Dz. U. z 2016 r. poz. 108). Temperatura w komorze dopalania jest kontrolowana i utrzymywana za pomocą niezależnego palnika zasilanego gazem ziemnym lub olejem. Zastosowanie turbiny ORC do odzysku energii ma za zadanie produkcję energii elektrycznej i ciepła w wysokosprawnej kogeneracji.

Podstawowym odpadem przeznaczonym do termicznego przekształcania odpadów w IOE będą odpady wysegregowane w procesie mechanicznej obróbki odpadów komunalnych-frakcja nadsitowa oraz użyteczne surowce wtórne. Frakcja nadsitowa stanowi materiał nadający się do dalszego przetwarzania i spalania w instalacji termicznego przekształcania odpadów. Nieprzetworzona mechanicznie frakcja nadsitowa (tzw. pre-RDF) po przetworzeniu w instalacjach do produkcji RDF występuje pod nazwą paliwo alternatywne –RDF i posiada kod 19 12 10 w rozumieniu przepisów rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 2 stycznia 2020 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz. U. z 2020 r. poz. 10). W ramach planowanego przedsięwzięcia planuje się budowę dwóch obiektów, tj. hali przyjęcia odpadów o powierzchni 500 m² (wymiary budynku: 25 m długości, 20 m szerokości oraz 15 m wysokości) oraz hali technologicznej (wymiary budynku: 27 m długości, 20 m szerokości, 19 m wysokości), w skład której wchodzić będzie hala kotłów oraz hala ORC. Z uwagi na fakt, że przedmiotowe przedsięwzięcie zlokalizowane jest na terenie zabudowanym powierzchnią betonową, planuje

się zachowanie dotychczasowych elementów terenu bez realizacji dodatkowych placów oraz terenów zielonych.

II. Oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko gruntowo-wodne oraz wody powierzchniowe i podziemne, w tym na jednolite części wód i wyznaczone dla nich cele środowiskowe.

Jednolita Część Wód Powierzchniowych (dalej JCWP) Kamienna od Żarnówki do Świśliny (RW20000323479), w sąsiedztwie której położone jest przedmiotowe przedsięwzięcie, stanowi naturalną część wód w obszarze dorzecza Wisły, w rejonie wodnym Środkowej Wisły. Cel środowiskowy dla analizowanej JCWP to osiągnięcie dobrego stanu ekologicznego oraz utrzymanie dobrego stanu chemicznego dla tej części wód. Wedle przedłożonej dokumentacji w sprawie, ocena ryzyka nieosiągnięcia celów środowiskowych dla ww. JCWP określona jest jako zagrożona; obecny stan ekologiczny ocenia się jako dobry, natomiast stan chemiczny określony jest jako poniżej dobrego dla złagodzonych wskaźników (benzo[a]piren[w]) – w pozostałym zakresie wskaźników stan chemiczny określa się jako dobry. Dla analizowanej JCWP stwierdza się odstępstwo w postaci ustalenia mniej rygorystycznych celów środowiskowych (dla wskaźnika: benzo(a)piren występujący w wodzie) na podstawie art. 63 ust. 1 oraz odstępstwo w postaci odroczenia w czasie terminu osiągnięcia celu środowiskowego do 2027 r. na podstawie art. 68 pkt 1 p.w.

Inwestycja zlokalizowana będzie na obszarze Jednolitych Części Wód Podziemnych (dalej JCWPd) nr 102. Przepis art. 59 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś. formułuje obowiązek analizy wpływu przedsięwzięcia na stan wód podziemnych, dlatego GDOŚ w tym zakresie stwierdza, co następuje.

Na podstawie art. 59 p.w., cele środowiskowe dla JCWPd określone zostały następująco:

- zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń,
- zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu,
- ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem a zasilaniem tych wód, tak aby osiągnąć ich dobry stan.

JCWPd nr 102 (Kod PLGW2000102) według charakterystyki zawartej w karcie informacyjnej dla tej JCWPd znajduje się w obszarze dorzecza Wisły, w regionie wodnym Środkowej Wisły. Ocena stanu analizowanej JCWPd nr 102 przedstawia się następująco: stan chemiczny – dobry; stan ilościowy – dobry; stan ogólny JCWPd – dobry. Cele środowiskowe dla JCWPd nr 102 to osiągnięcie dobrego stanu chemicznego oraz dobrego stanu ilościowego. Ocena ryzyka nieosiągnięcia celów środowiskowych dla przedmiotowej JCWPd nr 102 określona jest jako niezagrożona. Nie stwierdzono również odstępstw od osiągnięcia celów środowiskowych na podstawie art. 68 w zw. z art. 59 p.w.

Przedmiotowa inwestycja nie jest zlokalizowana na obszarze występowania Głównych Zbiorników Wód Podziemnych, dalej GZWP. GZWP położonymi najbliżej terenu, na którym planowane jest przedmiotowe przedsięwzięcie to GZWP nr 419 (Zbiornik Bodzentyn), GZWP

nr 415 (Zbiornik rzeka Górna Kamienna) oraz GZWP nr 420 (Zbiornik Wierzbica-Ostrowiec), oddalone od lokalizacji planowanego przedsięwzięcia odpowiednio o 9 km, 14 km oraz 11 km. W związku z powyższym nie przewiduje się negatywnego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na GZWP, a w konsekwencji GDOŚ nie stwierdził konieczności nakładania obowiązków w celu zapewnienia ochrony w postaci JCWPd oraz GZWP.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego na etapie postępowania zwyczajnego oraz postępowania w sprawie wznowienia postępowania pozwala na stwierdzenie, iż analizowane przedsięwzięcie może mieć ograniczony, jednakże nadal potencjalnie negatywny wpływ na elementy środowiska gruntowo-wodnego. Mając na uwadze charakterystykę przedsięwzięcia, rodzaj i skalę oddziaływania zarówno na etapie budowy, jak i na etapie funkcjonowania analizie poddano potencjalne negatywne oddziaływanie na środowisko gruntowo-wodne, tj. na grunt, wody powierzchniowe oraz wody podziemne.

Na etapie budowy przedsięwzięcia przewiduje się potencjalne negatywne oddziaływanie na środowisko gruntowo-wodne w postaci ryzyka spływów zanieczyszczonego materiału ziemnego z terenu budowy wskutek wymycia opadami atmosferycznymi, przedostawania się do wód substancji chemicznych, zanieczyszczenia ich materiałami budowlanymi i innymi odpadami przy wycieku płynów eksploatacyjnych z maszyn oraz sprzętu budowlanego w wyniku ich awarii. Wedle informacji zawartych w raporcie (ujednolicony raport, s. 124-126), potencjalne negatywne oddziaływanie na środowisko wodno-gruntowe może być spowodowane pracami budowlanymi na etapie realizacji przedsięwzięcia, polegającymi na wykonaniu wykopów pod fundamenty obiektów budowlanych (tj. hali przyjęcia odpadów oraz hali technologicznej), jednakże nie przewiduje się wytworzenia leja depresji zwierciadła poziomu wód podziemnych ze względu na to, iż prace budowlane będą prowadzone powyżej głębokości położenia zwierciadła wód gruntowych (tj. do 1,5 m p.p.t).

Opisane powyżej oddziaływania nie są znaczące, ze względu na krótkotrwałą i przejściowy charakter robót budowlanych, a także niski stopień ingerencji przedsięwzięcia w powierzchnię gleby w celu wykonania wykopów pod fundamenty budynków, wchodzących w skład przedsięwzięcia.

W celu zapewnienia ochrony omawianych elementów środowiska przed potencjalnym negatywnym oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy lub likwidacji, GDOŚ nałożył na inwestora stosowne obowiązki w punktach **II.1.2.1. - II.1.2.3. oraz II.1.2.7.** niniejszej decyzji.

Według informacji zawartych w treści raportu (ujednolicony raport, s. 124) przewiduje się, iż na etapie budowy planowanego przedsięwzięcia może nastąpić wzmożona erozja i intensywne wymywanie gruntów, a także wypłukiwanie niebezpiecznych związków z materiałów używanych do budowy oraz może wystąpić ryzyko wycieku płynów eksploatacyjnych maszyn. Zagrożeniem dla gruntu jest możliwość skażenia substancjami niebezpiecznymi, stosowanymi w trakcie budowy planowanego przedsięwzięcia. Zagrożenie dla środowiska wodnego spowodowane jest natomiast możliwością przedostania się

zanieczyszczonych spływów z powierzchni terenu do wód podziemnych. W związku z powyższym, GDOŚ w punkcie **II.1.2.1** niniejszej decyzji nałożył na inwestora obowiązek zabezpieczenia zaplecza budowy lub rozbiórki poprzez zorganizowanie miejsc przechowywania środków transportu, urządzeń i materiałów mogących spowodować zanieczyszczenie środowiska gruntowo-wodnego na powierzchni szczelnej oraz uporządkowania terenu zajętego pod zaplecze budowy lub rozbiórki po zakończeniu prac.

Według informacji zawartych w raporcie (ujednolicony raport, s.124), w związku z pracą osób fizycznych na placu budowy przewiduje się generowanie ścieków socjalno-bytowych. Ścieki te będą gromadzone w szczelnym zbiorniku bezodpływowym i systematycznie wywożone do oczyszczalni ścieków. W związku z powyższym GDOŚ zobowiązał inwestora w punkcie **II.1.2.2.** niniejszej decyzji do zapewnienia możliwości korzystania z węzła sanitarnego w zakładzie lub wyposażenia zaplecza budowy w przenośne sanitariaty, których zawartość należy okresowo przekazywać do zagospodarowania w oczyszczalni ścieków.

Ponadto, w celu ochrony środowiska gruntowo-wodnego na etapie budowy lub likwidacji przedmiotowego przedsięwzięcia, GDOŚ w punkcie **II.1.2.3.** niniejszej decyzji nałożył na inwestora obowiązek przechowywania sorbentów niezbędnych do zbierania ewentualnych rozlewów substancji ropopochodnych na zapleczu budowy lub rozbiórki. Opisane działanie w powiązaniu z obowiązkiem wskazanym w punkcie **II.1.2.1.** niniejszej decyzji znacznie zminimalizuje ryzyko przedostania się substancji niebezpiecznych do gruntu lub wód podziemnych.

Kolejno, w celu zabezpieczenia środowiska gruntowo-wodnego, a w szczególności jednolitych części wód powierzchniowych oraz podziemnych, GDOŚ sformułował w punkcie **II.1.2.7** niniejszej decyzji obowiązek ujmowania wód zbierających się w wykopie i wypompowania jej z wykopu do istniejącego systemu kanalizacji zakładowej, w przypadku konieczności odwodnienia wykopów. W opinii organu, w przypadku konieczności dokonania odwodnienia wykopów na etapie budowy przedmiotowego przedsięwzięcia, opisane uprzednio rozwiązanie pozwoli na odprowadzenie wód z wykopów do separatora substancji ropopochodnych, co pozwoli na ich podczyszczenie do wartości dopuszczalnych na podstawie § 17. ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 12 lipca 2019 r. w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego oraz warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, a także przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód lub do urządzeń wodnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1311).

GDOŚ nie stwierdził konieczności formułowania w treści niniejszej decyzji dodatkowych obowiązków ze względu na to, że przeanalizowane oddziaływania na etapie budowy lub rozbiórki planowanego przedsięwzięcia mają charakter krótkotrwały i ustaną po zakończeniu ww. etapów.

Po przeanalizowaniu materiału dowodowego zgromadzonego zarówno na etapie postępowania zwyczajnego, jak i na etapie postępowania wznowieniowego GDOŚ stwierdza,

że eksploatacja przedsięwzięcia w proponowanym przez inwestora wariantcie łączy się w ograniczonym zakresie z potencjalnym negatywnym oddziaływaniem na środowisko gruntowo-wodne, o czym mowa poniżej.

Wedle informacji zawartych w raporcie oraz wyjaśnieniach do jego treści, podczas procesu termicznego przekształcania odpadów będą powstawały odpady popiołów i żużli. Następnie, po termicznym przekształceniu popioły i żużle podlegają schłodzeniu przy użyciu mokrego odżuźlacza. Przewiduje się zastosowanie szczelnej konstrukcji wanny odżuźlacza; zakłada się zastosowanie przykryć uniemożliwiających przedostawanie się do atmosfery oparów i gazów powstałych w wyniku studzenia popiołów oraz wykonanie wanny z blachy trudnościeralnej, wykładziny trudnościeralnej lub materiału na bazie kruszywa bazaltowego. Według informacji zawartych w raporcie (ujednolicony raport, s. 79), popiół i żużel powstały wskutek termicznego przekształcania odpadów w IOE ma spadać do wypełnionego wodą osadnika. Schłodzony popiół ma być następnie transportowany na przenośnik taśmowy, który doprowadza popiół do pojemnika umieszczonego na zewnątrz budynku. Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie (ujednolicony raport, s. 132-133) oraz treści wyjaśnień do raportu, zawartych w piśmie inwestora z 22 maja 2023 r. (s. 19), proces schłodzenia nie zakłada generowania ścieków, ze względu na zastosowanie układu zamkniętego obiegu wód pochłoniczych. Woda w odżuźlaczu będzie uzupełniana w sposób zautomatyzowany za pomocą zaworu pływakowego w odżuźlaczu, ponieważ ubytek wody jest wynikiem pochłaniania wody przez pył podczas procesu schładzania. Schłodzony mokry pył będzie przenoszony za pomocą odżuźlacza do kontenerów z pyłem, którego lokalizację przewiduje się na zewnątrz hali technologicznej IOE. Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie, kontenery z pyłem będą odbierane w sposób cykliczny przez specjalistyczną firmę posiadającą uprawnienia do ich odbioru i przetwarzania.

Zgodnie z dokumentacją sprawy (ujednolicony raport, s. 130-133 oraz wyjaśnienia do treści raportu z 22 maja 2023 r., s.10-12), zakłada się ujmowanie wszystkich wód opadowo-roztopowych z terenów uszczelnionych oraz powierzchni zadaszonych na terenie planowanego przedsięwzięcia w ilości 9483,5 m³/rok za pomocą istniejącego na terenie inwestycji systemu odprowadzania wód opadowych i roztopowych. Na podstawie ustaleń dokonanych przez GDOŚ w toku postępowania wznowieniowego, warunki odprowadzania ww. wód określa przedstawione przez inwestora w piśmie z 7 czerwca 2023 r. pozwolenie wodnoprawne. Zgodnie z treścią pisma inwestora z 22 maja 2023 r., stanowiącego wyjaśnienia do raportu (s. 12), przewiduje się odprowadzanie wód opadowych i roztopowych do rzeki Kamienna, po uprzednim podczyszczeniu w separatorze substancji ropopochodnych. W składzie ścieków deszczowych z terenów utwardzonych występować mogą węglowodory ropopochodne i zawiesiny. Zawartość wymienionych substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego wyniesie nie więcej niż 100 mg/l dla zawiesin ogólnych oraz nie więcej niż 1 mg/l dla substancji ropopochodnych (ujednolicony raport, s. 132-133). Opisane działanie (tj. podczyszczenie ujętych wód opadowo-roztopowych w separatorze substancji ropopochodnych)

ma zagwarantować dotrzymanie wymaganych stężeń dla ścieków deszczowych, określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 12 lipca 2019 r. w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego oraz warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, a także przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód lub do urządzeń wodnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1311), a tym samym zapewnić nie pogorszenie stanu i składu wód powierzchniowych oraz podziemnych.

Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie, ścieki socjalno-bytowe generowane w toku funkcjonowania przedmiotowego przedsięwzięcia (na poziomie rzędu ok. 765 m³/rok – wg wyjaśnień do treści raportu z 22 maja 2023 r., s. 14) będą odprowadzane przez przyłącze kanalizacyjne do miejskiej sieci gospodarczej.

Według informacji zawartych w raporcie (ujednolicony raport, s. 128 oraz wyjaśnienia do treści raportu z 22 maja 2023 r., s. 14), zmywanie posadzek poszczególnych obiektów będzie się odbywało raz w tygodniu. Szacunkowa ilość wody zużywana na 1 m² powierzchni obiektu wyniesie 2 dm³. Posadzki będą zmywane czystą wodą bez dodatków chemicznych środków myjących. Przewiduje się roczne zużycie wody do ww. celów porządkowych rzędu ok. 114,4 m³/rok.

W związku z przedstawionymi powyżej informacjami, GDOŚ uznał za zasadne nałożenie na inwestora obowiązku wskazanego w punkcie **II.1.2.9.** niniejszej decyzji, polegającego na poborze wody z sieci wodociągowej na cele technologiczne, utrzymywania czystości w halach oraz na cele bytowe w toku fazy funkcjonowania przedmiotowego przedsięwzięcia. Opisane działanie wyłącza możliwość poboru wody bezpośrednio ze źródeł wód powierzchniowych, jak i podziemnych, w ten sposób je zabezpieczając przed niekontrolowanym zużyciem.

W celu ochrony środowiska gruntowo-wodnego, GDOŚ w punkcie **II.1.2.10.** niniejszej decyzji nałożył na inwestora obowiązek odprowadzania do zewnętrznej kanalizacji sanitarnej ścieków technologicznych (w tym ścieków pochodzących z procesu uzdatniania wody, ścieków pochodzących z utrzymania porządku w halach) oraz ścieków bytowych. Omawiane rozwiązanie pozwala wyłączyć możliwość wylania ścieków technologicznych oraz ścieków bytowych w sposób powodujący zanieczyszczenie gruntu oraz wód powierzchniowych lub podziemnych.

Wedle informacji zawartych w treści wyjaśnień do raportu z 22 maja 2023 r. (s. 4-5 wyjaśnień), żadne z urządzeń lub obiektów wchodzących w skład przedmiotowego przedsięwzięcia nie znajduje się na obszarze objętym zagrożeniem powodzią z częstotliwością raz na 10 lat, natomiast planowane przedsięwzięcie zlokalizowane jest na obszarze objętym zagrożeniem powodziowym z częstotliwością raz na 100 lat. Przewiduje się, że w przypadku zagrożenia powodzią istnieje możliwość zmniejszenia ilości magazynowanych paliw, a także przemieszczenia kontenerów stanowiących magazyn w inne miejsce. Magazynowanie paliwa pre-RDF oraz odpadów na terenie instalacji termicznego przekształcania odpadów będzie

prowadzone w szczelnych zamkniętych kontenerach z ruchomą podłogą. Kontenery planuje się ustawiać na obecnym placu węglowym, który jest uszczelniony (ujednolicony raport, s.123-124).

Zgodnie z treścią przepisu art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. a p.w. na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią zakazuje się m.in. przetwarzania odpadów, w szczególności ich składowania. Wspomniany zakaz nie ma jednak charakteru bezwzględnie obowiązującego, gdyż zgodnie z treścią art. 77 ust. 3 p.w., jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód w przypadku wystąpienia powodzi, właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, określając warunki niezbędne dla ochrony jakości wód. W konsekwencji, możliwe jest wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia, albowiem ww. zakaz nie stanowi żadnej z przesłanek stanowiących podstawę do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o których mowa w art. 81 ust. 1-3 u.o.o.ś.

Mając na uwadze powyższe rozważania, GDOŚ uznał za odpowiednie zaproponowane przez inwestora rozwiązanie w postaci magazynowania odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcenia w zamkniętych kontenerach o konstrukcji szczelnej, ujmując je w punkcie **II.1.2.12** niniejszej decyzji. Omawiane rozwiązanie służy ochronie otoczenia zarówno przed rozprzestrzenianiem się substancji odorowych, ale także zminimalizuje skutecznie ryzyko rozmycia odpadów wskutek powodzi, a w konsekwencji – zminimalizuje ryzyko wystąpienia skażenia wód powierzchniowych lub podziemnych. Potrzeba zabezpieczenia środowiska gruntowo-wodnego w omawianym powyżej zakresie została również wskazana w postanowieniu RZGW w Warszawie z 19 lipca 2023 r., znak: WA.RZŚ.4360.1.94.2022.IK.6. GDOŚ w tym miejscu zauważa, iż już w treści decyzji RDOŚ w Kielcach z 7 marca 2019 r. zobowiązano inwestora do magazynowania odpadów wyłącznie w zamkniętych kontenerach.

W celu zapewnienia skutecznej ochrony środowiska gruntowo-wodnego na etapie funkcjonowania IOE, GDOŚ nałożył na inwestora obowiązek wskazany w punkcie **II.1.3.11** niniejszej decyzji w postaci wymogu zastosowania szczelnych posadzek z systemem zbierania ścieków w hali przyjęcia odpadów oraz hali technologicznej, połączony z obowiązkiem odprowadzenia zebranych ścieków do miejskiej sieci kanalizacji sanitarnej. Opisane działanie wyłącza możliwość odprowadzania ścieków wygenerowanych w ww. halach IOE zarówno do gruntu, jak i do jednolitych części wód podziemnych lub powierzchniowych, skutecznie zabezpieczając ww. elementy środowiska przed ich zanieczyszczeniem.

GDOŚ uznał za stosowne nałożenie na inwestora w punkcie **II.1.3.12** niniejszej decyzji, obowiązku stosowania szczelnych zbiorników do magazynowania reagentów przeznaczonych do stosowania w układach oczyszczania spalin generowanych w procesie termicznego przekształcania. Opisywane rozwiązanie ma na celu zapobiec ryzyku zanieczyszczenia gruntu oraz wód powierzchniowych lub podziemnych przed zanieczyszczeniem wskutek wycieku ww. reagentów.

Biorąc pod uwagę zawarte powyżej informacje w zakresie procesu schładzania popiołów generowanych przez przedmiotowe przedsięwzięcie, GDOŚ nałożył na inwestora w punkcie **II.1.3.13.** niniejszej decyzji, obowiązek stosowania zamkniętego obiegu wody technologicznej. Opisane rozwiązanie zapewni zarówno ograniczenie poboru wody przez instalację do niezbędnego minimum, jak również ograniczy w maksymalnym możliwym stopniu powstawanie ścieków w postaci zanieczyszczonej wody zużytej w procesie schładzania popiołów powstałych wskutek termicznego przekształcenia odpadów w instalacji.

W konsekwencji sformułowania przez GDOŚ obowiązków wskazanych w niniejszej decyzji nie dojdzie do sytuacji, w której IOE będzie generować ścieki przemysłowe, które mogłyby doprowadzić do zanieczyszczenia wód podziemnych i powierzchniowych. Ścieki socjalno-bytowe wytwarzane w trakcie funkcjonowania przedmiotowego przedsięwzięcia odprowadzane będą do miejskiej sieci kanalizacji sanitarnej – z tego też powodu nie przewiduje się negatywnego oddziaływania na środowisko gruntowo-wodne z tego źródła oddziaływań. Ewentualne potencjalnie negatywne oddziaływanie w postaci wycieków płynów eksploatacyjnych z pojazdów przywożących odpady przeznaczone do termicznej obróbki oraz wywożących popioły uzyskane wskutek ww. termicznej obróbki zostanie zminimalizowane, poprzez wykorzystanie istniejących obecnie szczelnych terenów utwardzonych oraz szczelnych systemów kanalizacyjnych.

III. Oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko przyrodnicze, w tym na obszary Natura 2000, chronione gatunki zwierząt, roślin i grzybów oraz krajobraz.

W wyniku postępowania w sprawie wznowienia postępowania, GDOŚ podtrzymuje ustalenia zapadłe w postępowaniu zakończonym wydaniem ostatecznej decyzji, w szczególności to, że planowane przedsięwzięcie nie znajduje się na obszarach objętych ochroną w ramach Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000. Najbliższymi obszarami Natura 2000 są niżej wymienione obszary:

- „Ostoja Sieradowicka PLH260031”,
- „Uroczyska Lasów Starachowickich PLH260038”,
- „Wzgórza Kunowskie PLH260039”.

Granice ww. obszarów oddalone są odpowiednio o ok. 3,16 km w kierunku zachodnim, ok. 4,58 km w kierunku północno-zachodnim, oraz ok. 6 km w kierunku południowo-wschodnim od granic obszaru oddziaływania przedmiotowej inwestycji. Ze względu na lokalny zakres oddziaływania przedsięwzięcia oraz odległość granic obszarów objętych ochroną, nie przewiduje się negatywnego oddziaływania na nie przez planowane przedsięwzięcie zarówno na etapie budowy, funkcjonowania, jak i likwidacji przedsięwzięcia. W związku z powyższym, GDOŚ nie znajduje podstaw do nałożenia na inwestora obowiązków w zakresie ochrony ww. elementów środowiska.

Na terenie obejmującym realizację przedmiotowego przedsięwzięcia nie znajduje się żadna z form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004

r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2023 r. poz. 1336 ze zm.), dalej u.o.p. Na obszarze sąsiadującym z terenem, na którym planowana jest realizacja IOE znajduje się Topola biała (*Populus alba L.*), stanowiąca formę ochrony przyrody w postaci pomnika przyrody, o którym mowa w art. 40 u.o.p. Drzewo zlokalizowane jest na terenie działki nr ewid. 790, ob. ewid. 07, gm. Starachowice, po wschodniej stronie rzeki Kamiennej, na jej prawym brzegu. Omawiany pomnik przyrody został ustanowiony rozporządzeniem Wojewody Świętokrzyskiego Nr 87/2000 o z 25 maja 2000 r. w sprawie uznania za pomniki przyrody (Dz. Urz. Woj. Świętokrzyskiego z 26 maja 2000 r., nr 27., poz. 247). § 2 wspomnianego rozporządzenia stanowi, że ochrona przedmiotowego pomnika przyrody polega na wprowadzeniu następujących zakazów:

- 1) pozyskiwania, niszczenia lub uszkodzania drzew i innych roślin, występujących w pobliżu chronionych obiektów;
- 2) składowania odpadów stałych i wylewania odpadów płynnych oraz innego zanieczyszczenia wody, gleby i powietrza w pobliżu drzew;
- 3) zmiany stosunków wodnych mogących mieć wpływ na zachowanie obiektów poddanych ochronie;
- 4) pozyskiwania kruszywa oraz innych użytków kopalnych w bezpośrednim sąsiedztwie obiektów;
- 5) stosowania środków chemicznych poza przypadkami uzgodnionymi z właściwym organem administracji w zakresie ochrony przyrody;
- 6) umieszczania na przedmiotach objętych ochroną tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków niezwiązanych z ochroną przedmiotu.

Realizacja planowanego przedsięwzięcia nie przewiduje pozyskiwania, niszczenia ani uszkodzania drzew i innych roślin, znajdujących się w pobliżu omawianego pomnika przyrody (§ 2 pkt 1). Kontenery z paliwem w postaci odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcenia, które będą dostarczane do IOE, będą przechowywane w kontenerach o szczelnej konstrukcji. Z kolei żużle i popioły stanowiące produkt spalania wspomnianego paliwa będą zabierane z terenu IOE w sposób ciągły i zorganizowany – w konsekwencji nie może być mowy o składowaniu odpadów stałych na terenie ani w bezpośrednim pobliżu omawianego pomnika przyrody. Nie będzie też miało miejsca wylewanie odpadów, ze względu na brak generowania ich przez planowane przedsięwzięcie – wody opadowo-roztopowe będą ujmowane w istniejący system kanalizacji połączony z separatorem substancji ropopochodnych, co zostało już opisane w rozdziale III uzasadnienia niniejszej decyzji. Nie dojdzie do zmiany stosunków wodnych, ponieważ przedsięwzięcie nie zakłada ingerencji w urządzenia lub kanały melioracyjne ani koryta cieków, w tym koryta rzeki Kamiennej. Oddziaływanie na wody podziemne może wystąpić jedynie na etapie budowy ze względu na konieczność wykonania robót budowlano-ziemnych (wykopy pod fundamenty hal technologicznych oraz hali przyjęcia odpadów wchodzących w skład IOE), przy czym należy zauważyć, iż wspomniane oddziaływanie będzie miało charakter ograniczony, tymczasowy i

ustanie po wykonaniu ww. robót budowlanych. Ze względu na swoją specyfikę realizacja przedsięwzięcia w sposób nie budzący wątpliwości nie narusza pozostałych zakazów wymienionych w treści § 2 pkt 4-6 rozporządzenia Wojewody Świętokrzyskiego, wymienionych powyżej.

W konsekwencji, nie przewiduje się negatywnego oddziaływania na ww. pomnik przyrody, realizacja przedsięwzięcia nie zakłada dokonywania czynności objętych zakazami, wymienionymi w powyższym rozporządzeniu, w związku z czym GDOŚ nie stwierdził konieczności nałożenia dodatkowych obowiązków w zakresie minimalizacji potencjalnego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na ww. element środowiska.

Ze względu na lokalizację przedsięwzięcia na terenach przemysłowych, a także rozmiar przedsięwzięcia i skalę jego potencjalnego oddziaływania, nie stwierdza się również potencjalnego negatywnego oddziaływania na chronione gatunki zwierząt, roślin i grzybów. Informacje zawarte w treści raportu (ujednolicony raport ooś, s. 177-178) pozwalają na ustalenie, że nie dojdzie do potencjalnego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na krajobraz, ze względu na ten fakt, iż lokalizacja planowanego przedsięwzięcia ma miejsce na terenach o charakterze przemysłowym, a miejsce planowanego przedsięwzięcia to teren istniejącej ciepłowni. Ponadto teren, na którym planowana jest lokalizacja IOE uzbrojony jest w infrastrukturę techniczną związaną z produkcją i dystrybucją energii. Zgodnie z ustaleniami raportu, na terenie planowanego przedsięwzięcia ani w jego bezpośrednim sąsiedztwie nie występują zabytki wpisane do rejestru Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. GDOŚ, w celu zabezpieczenia środowiska przyrodniczego, nałożył na Inwestora w punkcie **II.1.2.8.** niniejszej decyzji obowiązek ograniczenia możliwości ewentualnej wycinki drzew i krzewów do okresu od 16 października do końca lutego lub poza tym terminem pod nadzorem przyrodniczym, a także obowiązku zabezpieczenia nieprzeznaczonych do wycinki drzew i krzewów, zlokalizowanych w sąsiedztwie wykonywanych prac poprzez odeskowanie pni drzew, owinięcie pni i przykrycie odkrytych korzeni matami słomianymi. Powyższe rozwiązanie pozwoli na uniknięcie szkód w środowisku wskutek wycinki drzew i krzewów w trakcie okresu lęgowego ptaków, a także ochronę pni oraz korzeni drzew przed uszkodzeniami mechanicznymi mogącymi wystąpić podczas budowy przedmiotowego przedsięwzięcia. GDOŚ uznał za zasadne nałożenie obowiązku wykonywania ręcznie prace ziemnych w pobliżu bryły korzeniowej i niedopuszczania do przesuszenia gruntu w obrębie systemu korzeniowego drzew.

Biorąc pod uwagę przeanalizowany wyżej charakter potencjalnego negatywnego oddziaływania, GDOŚ nie znajduje podstaw do nakładania dodatkowych obowiązków w celu ochrony omawianych powyżej elementów środowiska na etapie realizacji, funkcjonowania ani likwidacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

IV. Oddziaływanie w zakresie emisji hałasu, gazów i pyłów do powietrza.

IOE ze względu na swoistą charakterystykę może potencjalnie negatywnie oddziaływać na środowisko poprzez emitowanie gazów i pyłów do powietrza oraz hałasu do środowiska. Na

etapie budowy przedmiotowego przedsięwzięcia źródłem powyższych emisji będą pracujące maszyny budowlane, urządzenia montażowe oraz sprzęt transportowy, które spowodują wystąpienie krótkookresowego wzrostu natężenia hałasu oraz emisji spalin, przy czym stwierdzić należy, iż skala tych oddziaływań ograniczać będzie się do miejsca realizacji inwestycji oraz terenów bezpośrednio z nim sąsiadujących i będzie wiązała się jedynie z wystąpieniem czasowych i odwracalnych uciążliwości na tych terenach. Przedmiotowe przedsięwzięcie na etapie budowy nie będzie powodować znaczących negatywnych oddziaływań przedsięwzięcia na środowisko, w tym na życie i zdrowie ludzi. Oddziaływania w zakresie emisji hałasu, gazów oraz pyłów, generowane przez planowane przedsięwzięcie na etapie jego budowy będą ograniczane w związku z nałożonymi przez GDOŚ obowiązkami określonymi w punktach **II.1.2.4, II.1.2.5. oraz II.1.2.6.** niniejszej decyzji.

Najbardziej uciążliwy pod względem emisji hałasu będzie okres funkcjonowania przedsięwzięcia, ze względu na długofalowy charakter ww. oddziaływania. Informacje zawarte w treści raportu (ujednolicony raport, s. 173 i n.) wskazują, że na etapie eksploatacji przedsięwzięcia można wyróżnić trzy grupy źródeł hałasu:

- 1) źródła o charakterze punktowym; w ich skład wchodzi:
 - wentylator wyciągowy komina w hali kotłowni (emitor H1.1), którego równoważny poziom mocy akustycznej oszacowano na 90 dB;
 - dwa wentylatory hali przyjęć odpadów pre-RDF (emitory H2.1 oraz H2.2), których równoważny poziom mocy akustycznej oszacowano na 85 dB;
 - trzy wentylatory hali kotłowni (emitory H3.1, H3.2 oraz H3.3); równoważny poziom mocy akustycznej ww. urządzeń oszacowano na 85 dB;
 - dwa wentylatory hali turbiny ORC (emitory H4.1 oraz H4.2);
- 2) źródła o charakterze liniowym, w składzie których wyróżniono:
 - ruch pojazdów ciężarowych w ramach przywożenia paliwa w celu termicznego przekształcenia odpadów (emitor H5.1);
 - ruch pojazdów ciężarowych w ramach wywożenia żużli (emitor H5.2);
 - pracę ładowarki odpadów (emitor H5.3);
 - ruch samochodów osobowych (emitor H5.4);
- 3) źródło o charakterze kubaturowym w postaci hali technologicznej (emitor H6). Poziom równoważnej mocy akustycznej wewnątrz hali oszacowano na 95 dB (wartość bez zabezpieczeń akustycznych), natomiast w budowie hali technologicznej przewiduje się zastosowanie ścian o izolacyjności akustycznej rzędu 35 dB tak, aby poziom równoważnej mocy akustycznej na zewnątrz hali technologicznej wynosił 60 dB.

Przeprowadzona analiza akustycznego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko na etapie postępowania wznawieniowego wykazała, że podczas funkcjonowania przedsięwzięcia może nastąpić lokalne przekroczenie standardów jakości środowiska określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych

poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r., poz. 112), dalej r.d.p.h.ś. W związku z powyższym, wraz z pismem z 24 stycznia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.maz/BL.9, GDOŚ wezwał inwestora do przedstawienia obszernych wyjaśnień w zakresie propozycji działań mających na celu ograniczenie ponadnormatywnego negatywnego oddziaływania akustycznego przedsięwzięcia na terenach chronionych akustycznie, zarówno na podstawie kwalifikacji wspomnianych terenów jako podlegających ochronie akustycznej zgodnie z przepisami aktualnie obowiązujących miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, jak i (w przypadku terenów nieobjętych miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego) według faktycznego zagospodarowania terenu w myśl art. 115 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024 r. poz. 54 ze zm.), dalej p.o.ś. Inwestor w treści pisma z 18 lutego 2022 r. (s. 3-4 ww. pisma) wskazał, iż w celu ograniczenia negatywnego oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia na tereny objęte ochroną akustyczną proponuje się zastosowanie indywidualnych zabezpieczeń akustycznych w postaci:

- osłon akustycznych na silniku i łożyskach urządzeń, służących do redukcji wielkości emisji zanieczyszczeń w spalinach istniejącego pieca węglowego;
- osłony akustycznej na silnikach i łożyskach urządzeń wewnątrz hali technologicznej (zakłada się zredukowanie hałasu akustycznego wewnątrz hali z 95 do 92 dB, a także zastosowanie przegród tzn. ścian i dachu hali o izolacyjności akustycznej rzędu 35 dB);
- osłon akustycznych dla zewnętrznych źródeł hałasu, tj. wentylatora wyciągowego komina w postaci osłony akustycznej na silniku i łożyskach ww. wentylatora. Wskutek omawianego rozwiązania zakłada się obniżenie mocy akustycznej wentylatora z poziomu 90 dB do poziomu 86 dB.

Wymienione powyżej rozwiązania mają na celu minimalizację oddziaływania akustycznego urządzeń, ograniczając poziom hałasu do poziomu wymaganego przepisami prawa na terenach objętych ochroną akustyczną. Na poparcie skuteczności rozwiązań, do wyjaśnień przedłożono wydruki danych wyjściowych z programu LEQ Professional, zawierające informacje o poziomach hałasu emitowanego przez planowane przedsięwzięcie z podziałem na emisję hałasu w porze dnia oraz porze nocy, zarówno przed zastosowaniem osłon akustycznych na łożyskach i obudowach wentylatorów znajdujących się na kominach wyciągowych oraz hali przyjęcia odpadów, jak i po zastosowaniu ww. zabezpieczeń. Dodatkowo z ww. wydrukami przedłożone zostały mapy terenu planowanego przedsięwzięcia oraz terenów sąsiadujących z miejscem lokalizacji planowanego przedsięwzięcia wraz z nałożonymi izofonami, obrazującymi oddziaływanie akustyczne przedsięwzięcia; tak jak w przypadku ww. wydruków, mapy obrazują oddziaływanie akustyczne IOE w przypadkach zastosowania osłon akustycznych, o których mowa powyżej, jak i bez nich. Przedstawione prognozy oddziaływania akustycznego pozwalają na stwierdzenie, że na etapie funkcjonowania przedsięwzięcia, po zastosowaniu opisanych powyżej środków minimalizujących, nie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych wartości natężeń dźwięku na granicy z nieruchomościami objętymi ochroną

akustyczną, zgodnie z przepisami aktualnie obowiązujących miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, jak i według rzeczywistego zagospodarowania terenu w myśl art. 115 p.o.ś.

GDOŚ uznał wyjaśnienia inwestora w omawianym powyżej zakresie za wystarczające, a zaproponowane zastosowanie osłony akustycznej na łożyskach i obudowach wentylatora wyciągowego komina oraz zabezpieczenia akustycznego na silnikach i łożyskach urządzeń: wewnątrz hali technologicznej, na kominach wyciągowych oraz w hali przyjęcia odpadów zostało przez GDOŚ uwzględnione, co znalazło odzwierciedlenie w treści obowiązku nałożonego w punktach **II.1.3.8.**, **II.1.3.9.** niniejszej decyzji. Ponadto, w celu oceny skuteczności zastosowanych rozwiązań służących zmniejszeniu negatywnego oddziaływania akustycznego przedsięwzięcia na tereny objęte ochroną akustyczną, GDOŚ na podstawie art. 82 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. nałożył w punkcie **II.2.2.** niniejszej decyzji obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej w zakresie oceny skuteczności zastosowanych rozwiązań służących minimalizowaniu negatywnego oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia, wskazując termin jej wykonania oraz przedstawienia wyników, a także organy, którym te wyniki należy przedłożyć.

W celu ograniczenia potencjalnego negatywnego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia w postaci emitowania hałasu przez urządzenia znajdujące się w hali technologicznej IOE, GDOŚ nałożył obowiązek określony w punkcie **II.1.3.10** niniejszej decyzji. Poziom równoważnej mocy akustycznej wewnątrz hali technologicznej oszacowano na 95 dB (przed zastosowaniem osłony akustycznej na silnikach i łożyskach urządzeń wewnątrz hali technologicznej, o czym była mowa powyżej), natomiast w konstrukcji hali technologicznej przewiduje się zastosowanie ścian o izolacyjności akustycznej rzędu 35 dB tak, aby poziom równoważnej mocy akustycznej na zewnątrz hali technologicznej wynosił nie więcej niż 60 dB.

W celu zminimalizowania potencjalnego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia w fazie funkcjonowania przedsięwzięcia, GDOŚ nałożył w punkcie **II.1.2.11.** niniejszej decyzji obowiązek dostarczania paliwa (tj. odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcenia) tylko w porze dziennej, przez którą należy rozumieć przedział pomiędzy godziną 6⁰⁰ a 22⁰⁰. Opisane rozwiązanie ogranicza możliwość poruszania się pojazdów przewożących ww. paliwo, a tym samym przyczyni się do ograniczenia emisji do środowiska zarówno hałasu, jak i spalin generowanych wskutek ruchu pojazdów.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w ramach postępowania wznowieniowego GDOŚ dokonał ponownej analizy potencjalnego negatywnego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie emisji gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego na obszarze obejmującym teren IOE oraz tereny sąsiadujące z IOE. W związku z tym, że specyfika przedsięwzięcia polega na termicznym przekształcaniu odpadów innych niż niebezpieczne, należy zauważyć, iż ww. oddziaływania stanowią grupę oddziaływań zasadniczych w kontekście całości planowanego przedsięwzięcia.

W zakresie emisji gazów do atmosfery należy stwierdzić, iż IOE będzie generować gazy na etapie budowy, funkcjonowania oraz ewentualnej likwidacji przedsięwzięcia, przy czym zasadniczą część emisji stanowić będzie emisja na etapie funkcjonowania IOE. Wedle treści raportu (ujednolicony raport, s. 133 i n.), na etapie budowy przedmiotowego przedsięwzięcia będzie dochodziło do emisji do atmosfery spalin wytworzonych wskutek pracy silników spalinowych maszyn budowlanych oraz innych pojazdów wykorzystywanych na potrzeby robót budowlanych. W ramach ww. emisji wyróżniono jej składowe, w postaci: tlenków azotu (NO_x), pyłów zawieszonych (PM_{10} oraz $\text{PM}_{2,5}$), węglowodorów aromatycznych (benzeny), węglowodorów alifatycznych, tlenku siarki (SO_2) oraz tlenku węgla (CO). Opisane oddziaływania mają charakter oddziaływań nieregularnych, lokalnych, skupionych w miejscu wykonywania robót budowlanych (tj. działka nr ewid. 769/2, ob. ewid. 07, gmina Miasto Starachowice) i ustaną po wykonaniu robót budowlanych w ramach przedsięwzięcia.

W celu zminimalizowania ww. oddziaływań, GDOŚ nałożył obowiązki opisane w punktach **II.1.2.4** oraz **II.1.2.5** niniejszej decyzji. Ograniczenie pracy jałowej silników pojazdów i urządzeń spalinowych pozwoli zminimalizować ilość generowanych spalin (a także hałasu generowanego przez ww. pojazdy i urządzenia) podczas wykonywania robót budowlanych; ten sam cel pozwoli osiągnąć ograniczenie możliwości wykonywania robót budowlanych w porze dziennej, tj. pomiędzy godzinami 6⁰⁰ a 22⁰⁰. GDOŚ uznał również za zasadne nałożenie na inwestora w punkcie **II.1.2.6.** niniejszej decyzji, obowiązku zapewnienia transportu materiałów budowlanych lub rozbiórkowych z użyciem środków zabezpieczających przed pyleniem. Omawiane rozwiązanie pozwoli skutecznie ograniczyć rozprzestrzenianie się pyłów powstałych wskutek przewozu. GDOŚ uznał ww. środki za wystarczające do zminimalizowania potencjalnego negatywnego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko na etapie budowy w zakresie emisji gazów do atmosfery.

Oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia w zakresie emisji gazów i pyłów do atmosfery na etapie eksploatacji przedsięwzięcia wiąże się z emisją substancji wskutek spalania paliw alternatywnych w postaci odpadów komunalnych (RDF oraz pre-RDF) w kotłach w ramach planowanej instalacji. Wedle informacji przedstawionych w raporcie (ujednolicony raport, s. 134-137), eksploatacja instalacji wiąże się z emisją substancji gazowych i pyłowych, wśród których wyróżniono substancje pyłowe i gazowe z linii termicznego przetwarzania, spaliny z układów silnikowych pojazdów lekkich i ciężkich oraz spaliny z układów silnikowych stosowanych maszyn. W zakresie pyłów źródłem będą wyszczególnione przez autora raportu emisje w postaci:

- 1) emisji zorganizowanej, w ramach której wyróżnia się:
 - emisję z komina kotła spalania (emitor E1);
 - emisję z wspomagającego kotła węglowego (emitor E2).
- 2) emisji niezorganizowanych, w ramach których wyróżnia się:
 - ruch pojazdów ciężarowych przywożących odpady przeznaczone do termicznego przekształcenia w instalacji (emitor E3);

- ruch pojazdów ciężarowych wywożących żużel powstały w wyniku termicznego przekształcenia odpadów w instalacji (emitor E4);
- ruch pojazdów osobowych na terenie przedmiotowego przedsięwzięcia w celu dojazdu do parkingu dla pojazdów osobowych (emitor E5);
- pracę ładowarki przenoszącej odpady przeznaczone do termicznego przekształcenia w instalacji (emitor E6);
- emisję pochodzącą z wtórnego pylenia ze zbiornika popiołów i żużli powstałych w wyniku termicznego przekształcenia odpadów w instalacji (emitor E7).

W celu oceny skali i charakteru ww. oddziaływania autorzy raportu dokonali prognozy emisji w zakresie ilościowym i jakościowym w odniesieniu do takich substancji, jak: dwutlenek azotu (NO₂), dwutlenek siarki (SO₂), pył zawieszony (PM₁₀ oraz PM_{2,5}), tlenek węgla (CO) oraz węglowodory aromatyczne i węglowodory alifatyczne. Analiza została wykonana z pomocą programu OPERAT FB w celu dokonania oceny w zakresie tego, czy nie zostaną przekroczone dopuszczalne poziomy, przewidziane przez rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010 r. nr 16 poz. 87) oraz rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2021 r. poz. 845). GDOŚ w toku postępowania wznowieniowego dokonał ponownej analizy uzupełnienia do raportu w zakresie oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na powietrze atmosferyczne w postaci emisji pyłów i gazów, złożonego na etapie postępowania odwoławczego wraz z pismem inwestora z 3 grudnia 2019 r., znak ZEC/6268/2019, stanowiącym odpowiedź na wezwanie GDOŚ z 20 listopada 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.10. Zgodnie z wynikami analizy przedstawionymi w raporcie oraz w uzupełnieniach jego treści (w szczególności wyjaśnienia do raportu, zawarte w piśmie inwestora z 3 grudnia 2019 r., znak: ZEC/6268/2019, stanowiące odpowiedź na wezwanie GDOŚ z 20 listopada 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.10), w przypadku analizowanego przedsięwzięcia nie przewiduje się przekroczenia dopuszczalnych poziomów ww. substancji.

Raport zawiera również informacje w zakresie emisji węglowego kotła wspomagającego (oznaczonego jako emitor E2) o mocy 8MW, który ma stanowić rezerwowe źródło wytwarzania ciepła. Lokalizacja kotła wspomagającego przewidziana jest w istniejącej kotłowni na terenie istniejącej instalacji. Wedle informacji zawartych w raporcie (ujednolicony raport, s. 145-147), w celu spełnienia standardów emisyjnych przewiduje się wyposażenie kotła węglowego WR-8 w instalację odpylania spalin, w skład której wchodzi odpylacz mechaniczny oraz filtr workowy. Filtr workowy będzie wyposażony w układ regeneracji worków filtracyjnych oraz sprężarkę. GDOŚ w punkcie **II.1.3.6.** niniejszej decyzji utrwalil środowiskowe uwarunkowania w zakresie wyposażenia kotła WR-8 w instalację odpylania spalin.

W raporcie (ujednolicony raport, s. 147-149) zawarto również analizę emisji pochodzących z obsługi komunikacyjnej przedmiotowego przedsięwzięcia. W ramach tej grupy emisji wyszczególniono ruch pojazdów dowożących odpady przeznaczone do termicznego przekształcenia w instalacji (emitor E3), ruch pojazdów wywożących popioły oraz żużle odpadowe (emitor E4), ruch pojazdów osobowych dojeżdżających do i wyjeżdżających z terenu parkingu zlokalizowanego na terenie zakładu (emitor E5) oraz ruch ładowarki pracującej w ramach wyładunku oraz załadunku odpadów (emitor E6). W ramach opisywanej powyżej grupy emitorów dokonano analizy emisji przez ww. emitory substancji, takich jak tlenek węgla (CO), dwutlenek siarki (SO₂), tlenek azotu (NO_x), pyły zawieszone PM10 oraz PM2,5, a także benzen (C₆H₆) oraz (w przypadku pracy ładowarki – emitor E6) węglowodorów alifatycznych i aromatycznych. Przedłożone wyniki analizy emisji ww. substancji pozwalają na stwierdzenie przez GDOŚ, iż nie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych poziomów substancji, określonych w ww. rozporządzeniach Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. oraz rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r.

Według informacji zawartych w raporcie (ujednolicony raport, s. 149-150), analizie poddano również emisje pochodzące z procesu magazynowania żużli i popiołów powstałych wskutek termicznego przekształcania odpadów w IOE (emitor E7). Emisje w ww. zakresie wynikają z załadunku odpadów na pojazdy wywożące je z terenu IOE do miejsca ich składowania lub neutralizacji, przy czym omawiana emisja ma charakter wtórny (pierwotną emisją jest wylot przez komin oczyszczonych spalin powstałych wskutek termicznego przekształcania odpadów w IOE). W ramach scharakteryzowania zanieczyszczeń wyróżniono w ramach pyłu ogólnego jego składowe w postaci pyłu zawieszonego PM10 oraz PM2,5. Wyniki analizy prognozowanej emisji z ww. emitora nie zakładają przekroczenia poziomów emisji, określonych w ww. rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. oraz rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r.

Zgodnie z informacją zawartą w raporcie (ujednolicony raport, s. 73-75), odpady przeznaczone do termicznego przekształcenia w IOE (tj. frakcja pre-RDF oraz RDF) charakteryzują się brakiem elementu organicznego, który stanowi źródło odorów. Element organiczny w ww. paliwie odseparowywany jest w procesie mechanicznego przetwarzania. W celu ochrony środowiska przed ewentualną niekontrolowaną emisją pyłów oraz odorów, zarówno odpady przeznaczone do termicznego przekształcenia w instalacji, jak i popioły powstałe wskutek ww. przekształcania będą znajdowały się w szczelnie zamkniętych kontenerach (ujednolicony raport, s. 150). GDOŚ zapewnił stosowanie opisywanego powyżej rozwiązania, nakładając obowiązek wymieniony w punkcie **II.1.2.12** niniejszej decyzji, o czym była mowa w rozdziale **II**. uzasadnienia niniejszej decyzji.

GDOŚ uznał wyjaśnienia w ww. zakresie za miarodajne oraz wiarygodne, a w konsekwencji nie stwierdza potrzeby sformułowania dodatkowych obowiązków w powyższym zakresie.

Wedle informacji zawartych w raporcie (s. 79 i n. oraz s. 140-141 ujednoliconego raportu), IOE w wariantcie zaproponowanym przez inwestora zakłada wykorzystanie systemu oczyszczania spalin powstałych w wyniku funkcjonowania instalacji, w skład którego wchodzi: system filtra workowego, system dozowania adsorbentów do oczyszczania spalin, reaktor strumieniowy, filtr ceramiczny oraz wentylator wyciągowy. Typowymi adsorbentami stosowanymi w systemie oczyszczania spalin są wodorowęglan sodu, wapno hydratyzowane oraz węgiel aktywny, który usuwa metale ciężkie i dioksyne. Produkty powstałe wskutek reakcji z adsorbentami i lotne popioły będą usuwane z gazów spalinowych za pomocą filtra workowego. Proponowana sucha metoda oczyszczania spalin, polega na zastosowaniu w procesie oczyszczania spalin następujących etapów:

- 1) redukcja tlenków azotu metodą selektywnej niekatalitycznej redukcji (SNCR). Zakłada się wtrysk do komory spalania (w przedziale temperatur 850 °C - 1100°C) reagentu do spalin w postaci wodnego roztworu mocznika. Wskutek dodania reagentu do spalin, tlenki azotu (NO_x) ulegają przemianom w azot (N_2) oraz wodę (H_2O);
- 2) odpylenie spalin w wysokosprawnym filtrze ceramicznym przy zastosowaniu sorbentów w postaci wodorowęglanu sodu (Na_2CO_3) oraz węgla aktywnego. Etap ten ma na celu zredukować poziom tlenku siarki (SO_2), metali ciężkich, dioksyn oraz furanów do poziomów dopuszczalnych prawem. Wykorzystany sorbent może być wykorzystany ponownie w procesie filtracji po jego oczyszczeniu.

Zaproponowane rozwiązanie charakteryzuje się brakiem produkcji ścieków oraz zużycia czystej wody w porównaniu do metody alternatywnej, którą poddano analizie w dalszej części uzasadnienia niniejszej decyzji. GDOŚ uznał za zasadne ujęcie „suchej” metody oczyszczania spalin z wykorzystaniem selektywnej niekatalitycznej metody redukcji zanieczyszczeń (SNCR) oraz filtra ceramicznego, posiadającego odporność chemiczną i termiczną o skuteczności filtracji na poziomie 99,9% dla cząstek o średnicy powyżej 1 mikrometra (μm) w punktach **II.1.3.3.1, II.1.3.3.2. oraz II.1.3.3.3.** niniejszej decyzji.

W celu zapewnienia skuteczności oczyszczania spalin powstałych w wyniku termicznego przekształcania odpadów w IOE planowane jest zastosowanie systemu ciągłego monitoringu zawartości CO , O_2 , NO_x , SO_x , pyłów (PM_{10} oraz $\text{PM}_{2,5}$), temperatury, wilgotności oraz ciśnienia spalin, a także zawartości chlorowodoru (HCl), fluorowodoru (HF), rtęci (Hg) oraz całkowitego (ogólnego) węgla organicznego (TOC, ang. Total Organic Carbon) w składzie spalin. Elementy systemu zainstalowane zostaną w kominie wyciągowym spalin na wysokości równej ośmiokrotności średnicy komina.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, GDOŚ w punkcie **II.1.3.5.** niniejszej decyzji nałożył obowiązek wyposażenia instalacji w system pomiarowy, umożliwiający ciągły pomiar i kontrolę emisji w zakresie tlenku węgla, dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, ozonu, benzenu, benzo/a/pirenu, ołowiu, arsenu, kadmu, niklu, pyłu zawieszonego $\text{PM}_{2,5}$ oraz PM_{10} , a także umożliwiającego pomiar temperatury w komorze spalania oraz komorze dopalania instalacji.

Pismem z 26 kwietnia 2024 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.17.2021.BL.33, GDOŚ wezwał inwestora do złożenia wyjaśnień co do treści raportu w zakresie możliwości oddziaływania przez planowane przedsięwzięcie w postaci promieniowania widzialnego (zanieczyszczenia światłem), w tym możliwości wystąpienia potencjalnego negatywnego oddziaływania na etapie budowy, funkcjonowania oraz likwidacji przedmiotowego przedsięwzięcia. W piśmie z 13 czerwca 2024 r., stanowiącym odpowiedź na ww. wezwanie wskazano, że na etapie budowy prace budowlane w większości będą prowadzone w porze dziennej. Zakłada się oświetlenie placu budowy, przy czym będzie ono uruchamiane na czujkę ruchu, a oprawy oświetleniowe będą emitowały światło tylko w niezbędnych kierunkach. W ramach etapu eksploatacji planowanego przedsięwzięcia przewiduje się oświetlenie terenu zakładu. Do oświetlenia terenu będą wykorzystywane lampy w oprawach oświetleniowych, które emitują światło tylko w niezbędnych kierunkach. Inwestor wskazał, że lokalizacja oświetlenia będzie zgodna z wymogami ujętymi w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2022 poz. 1225). Inwestor wskazał ponadto, że w bezpośrednim otoczeniu zakładu znajdują się tereny zadrzewione, częściowo ograniczające oddziaływanie światła emitowanego przez zakład w porze nocnej. W związku z powyższym, GDOŚ nie stwierdził potrzeby nałożenia obowiązków w zakresie ograniczenia potencjalnego negatywnego oddziaływania w analizowanym powyżej zakresie.

W ramach wyjaśnień co do treści raportu przedstawionych w przytoczonym powyżej piśmie (s. 2-11 załącznika do pisma Inwestora z 13 czerwca 2024 r.), inwestor dokonał również aktualizacji informacji w zakresie analizy zgodności planowanych do zastosowania rozwiązań technicznych w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT) w rozumieniu przepisu art. 3 pkt 8d p.o.ś. do poszczególnych punktów decyzji Wykonawczej Komisji (UE) 2019/2010 z dnia 12 listopada 2019 r. ustanawiającej konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w odniesieniu do spalania odpadów (notyfikowana jako dokument nr C[2019] 7987) (Dz. U. UE L z 3 grudnia 2019 r. poz. 312/55), w zakresie termicznego przetwarzania odpadów oraz obróbki żużli lub popiołów paleniskowych ze spalania odpadów. Wedle informacji zawartych w treści raportu, jak i jego uzupełnieniach, planowane przedsięwzięcie zakłada spełnienie wymogów wynikających również z aktualnie obowiązujących konkluzji BAT.

Zgodnie z treścią raportu (s. 2 załącznika do pisma inwestora z 17 września 2024 r.), przedmiotowe przedsięwzięcie nie zakłada kumulowania się oddziaływań, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 3b u.o.o.ś. Inwestor wskazał w ww. piśmie, że w najbliższym otoczeniu planowanej inwestycji (tj. w promieniu ok. 100 — 120 m) znajdują się tereny zalesione i tereny nieużytków, natomiast w odległości ok. 200 m na południe od terenu przedmiotowego przedsięwzięcia znajdują się obiekty handlowe, usługowe i produkcyjne, w tym zakład prowadzący działalność w zakresie odlewnictwa metali nieżelaznych. W związku z powyższym

nie przewiduje się kumulacji oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia.

Po przeanalizowaniu materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu zwyczajnym oraz wznowieniowym GDOŚ nie zdecydował się nałożyć na inwestora dodatkowych obowiązków służących ograniczeniu potencjalnego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia w zakresie emisji gazów i pyłów do atmosfery, innych niż te, które zostały wymienione w niniejszym rozdziale uzasadnienia decyzji.

V. Postępowanie w sprawie przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 i 10 u.o.o.ś.

Ze względu na treść przepisu art. 82 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś., GDOŚ w punkcie II.3.1. przedmiotowej decyzji stwierdził konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w celu dookreślenia proponowanych rozwiązań w zakresie ograniczenia negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko gruntowo-wodne, ze szczególnym uwzględnieniem przedstawienia proponowanych miejsc lokalizacji zbierania popiołów i żużli z procesu termicznego przekształcania odpadów oraz innych generowanych przez IOE odpadów w wyniku funkcjonowania przedmiotowego przedsięwzięcia. Potrzeba ta wynika z faktu, iż wedle stanowiska przedstawionego w uzasadnieniu postanowienia Dyrektora RZGW w Warszawie z 19 lipca 2023 r., znak: WA.RZŚ.4360.1.94.2022.IK.6, przykłady lokalizacji zbierania ww. żużli, popiołów oraz pozostałych odpadów znajdują się na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, wynikających z map zagrożenia powodziowego. W związku z powyższym, w zakresie przedmiotowym ponownej oceny oddziaływania na środowisko, Dyrektor RZGW w Warszawie wskazał, iż wymagane jest ponowne przeanalizowanie i szczegółowe przedstawienie rozwiązań dotyczących lokalizacji „miejsc zbierania popiołów i żużli z procesu termicznego przekształcania odpadów a także innych, powstających w związku z funkcjonowaniem przedsięwzięcia odpadów, i wyznaczy inne miejsca ich tymczasowego zbierania”. Po przeanalizowaniu całości dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu zarówno przed organem I instancji, jak i organem odwoławczym, GDOŚ przychylił się do powyższych wniosków przedstawionych w uzasadnieniu ww. postanowienia Dyrektora RZGW w Warszawie w odniesieniu do zakresu przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś., i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy, odmiennie niż uwarunkowania określone zarówno w decyzji RDOŚ w Kielcach z 7 marca 2019 r. oraz decyzji GDOŚ z 3 marca 2020 r.

Wyniki analizy dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania zakończonego decyzją ostateczną GDOŚ z 3 marca 2020 r. oraz w toku postępowania wznowieniowego pozwalają na zajęcie stanowiska w punkcie II.3.2 niniejszej decyzji, że nie istnieje konieczność przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania dotyczącego wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 i 10

u.o.o.ś. wynikające z art. 82 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś. Mając na uwadze zasięg oddziaływania IOE, który ma charakter wyłącznie lokalny (tj. w obrębie działki, na której planowane jest przedmiotowe przedsięwzięcie oraz terenów sąsiadujących z ww. nieruchomością), zasadne było uznanie przez organy postępowania zwyczajnego, iż w wypadku przedmiotowego przedsięwzięcia nie przewiduje się możliwości wystąpienia transgranicznego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Najmniejsza odległość od terenu, na którym planowana jest realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia do granicy państwa wynosi odpowiednio ok. 182 km w kierunku wschodnim, ok. 427 km w kierunku zachodnim, ok. 178 km w kierunku południowym oraz ok. 369 km w kierunku północnym. W związku z powyższym nie przewiduje się możliwości transgranicznego oddziaływania na środowisko przez przedmiotowe przedsięwzięcie.

Raport zawiera również informacje w zakresie wariantowania planowanego przedsięwzięcia, polegającego na przedstawieniu oraz analizie porównawczej dwóch różnych metod oczyszczania spalin. GDOŚ wskazuje, że wedle informacji zawartych w raporcie (ujednolicony raport, s. 116-118), wariant alternatywny przedsięwzięcia polega na zastosowaniu „półsuchej” metody oczyszczania spalin. Omawiana alternatywna metoda oczyszczania spalin w ramach IOE zakłada wtrysk mleczka wapiennego lub tlenku wapnia lub wodorowęglanu wapnia zmieszanego z wodą w ilości gwarantującej jej odparowanie. W systemie oczyszczania spalin przewiduje się instalację układu recyrkulacji sorbentów, które nie uległy reakcji ze związkami oczyszczanych gazów. Sorbenty po odparowaniu wody wyłapywane są na wysokoefektywnym filtrze tkaninowym, a następnie częściowo zawracane do procesu oczyszczania spalin. Poza procesem redukcji zanieczyszczeń kwaśnych, ze spalin usuwane są związki organiczne oraz metale ciężkie. Jako adsorbent metali ciężkich i związków organicznych wykorzystywany byłby monomorficzny węgiel aktywny lub alternatywnie amorficzny koks aktywny z węgla brunatnego. Mieszanina gazowo-pyłowa oczyszczana ma być za pomocą filtra workowego. W warstwie węgla aktywnego na adsorbowane będą zarówno związki organiczne (PCDD/PCDF, PCB), jak i zawarte jeszcze w spalinach resztkowe ilości kwaśnych zanieczyszczeń nieorganicznych, w tym gazowych związków metali ciężkich (rtęci metalicznej), które nie zostały usunięte wraz z pyłem. Zanieczyszczenia odseparowane w filtrze zbierane będą na dnie jednostki filtracyjnej, a następnie transportowane szczelnymi przenośnikami do silosu magazynowego pozostałości z oczyszczania spalin.

Informacje zawarte w raporcie (ujednolicony raport, s. 118) pozwalają na porównanie wariantu proponowanego przez inwestora z racjonalnym wariantem alternatywnym według pięciu grup kryteriów, opiewających na dwanaście kryteriów łącznie. Planowane przedsięwzięcie w wariantcie zakładającym zastosowanie metody suchej jest korzystniejsze, ze względu na brak konieczności znaczącej przebudowy układu technologicznego w porównaniu z „metodą „półsuchą” (tak ujednolicony raport, s. 79 – 81), brak konieczności dostosowania reaktora do zapewnienia możliwości wtrysku mleczka wapiennego, a także brak konieczności instalacji układu recyrkulacji wykorzystanego sorbentu. Ponadto wariant proponowany do

realizacji w porównaniu do wariantu alternatywnego zakłada brak zużycia wody, brak generowania ścieków w procesie oczyszczania spalin oraz niższe koszty eksploatacyjne w stosunku do alternatywnej „półsuchej” metody oczyszczania spalin. Proponowana przez inwestora „sucha” metoda oczyszczania spalin nie wymaga stosowania dodatkowych urządzeń w systemie oczyszczania spalin. Sorbenty stosowane w suchej metodzie oczyszczania spalin są łatwo dostępne oraz stosunkowo tanie. Co najistotniejsze zaś, zgodnie z raportem, zarówno półsucha, jak i sucha metoda oczyszczania spalin pozwala na zapewnienie redukcji poziomu spalin do wartości dopuszczalnych, w świetle aktualnie obowiązujących regulacji prawnych. Oba przedstawione powyżej warianty metody stanowią również standardowe metody oczyszczania spalin w instalacjach tego typu.

W konsekwencji powyższych ustaleń GDOŚ stwierdza, że informacje przedstawione w raporcie można uznać za wystarczające i pozwalające na uznanie przedstawionego wariantu wskazanego do realizacji planowanego przedsięwzięcia również jako spełniającego wymagania dla racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska.

Mając na uwadze zgłoszone przez wnioskujących o wznowienie postępowania żądania, wymienione w punktach **1.1. - 1.14.**, GDOŚ stwierdza, co następuje.

- 1.1) W odniesieniu do żądania „przygotowania planu prac budowlanych z uwzględnieniem zastosowania konkretnego sprzętu budowlanego w sposób, który będzie zapobiegał kumulowaniu się negatywnych oddziaływań w postaci hałasu i wibracji” – GDOŚ stwierdza, iż nie jest uprawniony do formułowania obowiązku przygotowania planu prac budowlanych, bowiem kwestia ta nie jest przedmiotem postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie u.o.o.ś. Harmonogram robót funkcjonuje jako zwyczajowy (w znaczeniu niewymagany prawem) element umowy cywilnoprawnej o wykonywanie robót budowlanych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2024 r., poz. 1061 ze zm.); nie stanowi on w żadnym przypadku elementu, którego konkretyzacja w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagana przepisem prawa. GDOŚ określił obowiązki w zakresie ograniczania czasu wykonywania robót budowlanych (tj. punkt **II.1.2.5.** niniejszej decyzji), a także w zakresie ograniczania negatywnych oddziaływań w zakresie emisji hałasu oraz zanieczyszczeń do atmosfery (a niebezpośrednio ograniczający emisję wibracji generowanych przez sprzęt budowlany, tj. punkt **II.1.2.4.** niniejszej decyzji). W konsekwencji GDOŚ podtrzymuje stanowisko, iż żądanie przygotowania „planu prac budowlanych” wykracza poza przedmiot postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i nie znajduje podstaw do formułowania w decyzji obowiązków w omawianym powyżej zakresie. W związku z powyższym GDOŚ nie uwzględnił opisywanego powyżej żądania.
- 1.2) GDOŚ w odniesieniu do żądania „minimalizowania w otoczeniu robót koncentracji maszyn i urządzeń na krótkich odcinkach placu budowy” stwierdza, iż ze względu na

krótkotrwały (w stosunku do fazy funkcjonowania przedsięwzięcia, wielokrotnie dłuższej względem fazy budowy) oraz nieregularny (tj. o zróżnicowanej intensywności pod względem ilościowym oraz jakościowym) charakter oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy niecelowym jest formułowanie bardziej rygorystycznych obowiązków niż te, które zostały określone w punktach **II.1.2.4** oraz **II.1.2.5** niniejszej decyzji. Zdaniem GDOŚ, ww. obowiązki ujęte w niniejszej decyzji stanowią adekwatne środki służące zminimalizowaniu potencjalnego negatywnego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy. W związku z powyższym, GDOŚ nie uwzględnił opisywanego powyżej żądania.

- 1.3) GDOŚ stwierdza, iż żądanie „uwzględnienia wymagań dotyczących ograniczenia hałasu w specyfikacjach robót, w tym specyfikacjach przetargowych” nie odnosi się do przedmiotu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. GDOŚ w niniejszej decyzji nałożył na inwestora (jak już wspomniano powyżej) stosowne obowiązki w zakresie ograniczenia potencjalnego negatywnego oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia na etapie budowy, natomiast określanie wymagań w specyfikacji robót budowlanych, a tym bardziej specyfikacji przetargowych wykracza dalece poza zakres przedmiotowy postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W związku z powyższym, GDOŚ nie uwzględnił żądania, o którym mowa powyżej.
- 1.4) W odniesieniu do żądania „prowadzenia systematycznej oceny poziomu hałasu i wibracji w czasie prowadzenia robót budowlanych” GDOŚ stwierdza, iż ze względu na krótkotrwały oraz nieregularny charakter oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy obowiązki, określone w punktach **II.1.2.4** oraz **II.1.2.5** niniejszej decyzji stanowią adekwatne środki minimalizowania potencjalnego negatywnego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy, nie znajdując potrzeby formułowania obowiązku prowadzenia monitoringu w zakresie oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy. GDOŚ zauważyła również, iż żądanie „prowadzenia systematycznej oceny poziomu hałasu i wibracji w czasie prowadzenia robót budowlanych” zostało oparte na stwierdzeniu, iż „na etapie prowadzenia prac budowlanych głównym źródłem uciążliwości będzie praca ciężkiego sprzętu budowlanego”. GDOŚ wskazuje w tym miejscu, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 20 marca 2014 r., sygn. akt: II OSK 2564/12: „Zastrzeżenia wobec przedłożonego raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, aby nie były uznane za gołosłowne powinny zostać poparte na przykład ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskazuje na wady raportu. Raportowi o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przysługuje szczególna wartość dowodowa, która wynika z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Podważenie jego ustaleń mogłoby nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań

przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy raportu, której wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności do tych zawartych w raporcie przedłożonym przez inwestora”. W związku z powyższym, organ uznał ww. żądanie za bezzasadne.

- 1.5) W odniesieniu do żądania „eliminowania z placu budowy źródeł o nadmiernej hałaśliwości” GDOŚ stwierdza, iż ewentualny podmiot wykonujący roboty budowlane jest z mocy prawa zobowiązany m.in. do stosowania maszyn i innych urządzeń technicznych powodujących możliwie najmniejszy hałas, nieprzekraczający dopuszczalnych wartości oraz rozwiązań obniżających poziom hałasu w procesach pracy. Wspomniane wyżej obowiązki zostały określone w szczególności w treści § 78 oraz § 79 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r., poz. 1650 ze zm.), dalej rozporządzenie ws. BHP. W związku z powyższym, GDOŚ nie stwierdza potrzeby nakładania obowiązku, który wynika wprost z przepisów prawa powszechnie obowiązującego i który nie wymaga konkretyzacji w drodze decyzji administracyjnej.
- 1.6) W odniesieniu do żądania „prowadzenia prac jedynie z wykorzystaniem maszyn i urządzeń w dobrym stanie technicznym, spełniających wymagania zawarte w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń używanych na zewnątrz pomieszczeń w zakresie emisji hałasu do środowiska”, GDOŚ stwierdza, że wspomniane wyżej rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń używanych na zewnątrz pomieszczeń w zakresie emisji hałasu do środowiska (Dz. U. z 2005 r., poz. 263.2202 ze zm.) określa wymogi, jakie muszą spełniać urządzenia w zakresie emisji hałasu przed wprowadzeniem ich do obrotu lub oddaniem do użytkowania jako kompletny wyrób przeznaczony do konkretnego zastosowania (§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia), natomiast załączniki nr 1 oraz 2 do omawianego rozporządzenia określają odpowiednio rodzaje urządzeń podlegających ograniczeniu emisji hałasu oraz wartości dopuszczalne gwarantowanego poziomu mocy akustycznej urządzeń podlegających wspomnianemu ograniczeniu. Należy zatem stwierdzić, iż ww. rozporządzenie odnosi się do producentów lub podmiotów wprowadzających do obrotu omawiane powyżej urządzenia, a nie zaś bezpośrednio do podmiotów wykonujących ewentualne prace budowlane w ramach planowanego przedsięwzięcia. Natomiast GDOŚ zauważa, że zgodnie z przepisami § 63 ust. 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz. U. z 2003 r., poz. 47.401), maszyny i inne urządzenia techniczne eksploatuje się, konserwuje i naprawia zgodnie z instrukcją producenta, w sposób zapewniający ich sprawne funkcjonowanie. § 64 ust. 1 ww. rozporządzenia nakłada obowiązek utrzymywania maszyn i innych urządzeń

technicznych w stanie zapewniającym ich sprawność, obowiązek stosowania wspomnianych maszyn i urządzeń technicznych wyłącznie do prac, do jakich zostały przeznaczone, a także dozwala ich obsługę jedynie przez przeszkolone osoby. Z kolei § 70 ust. 1 omawianego powyżej rozporządzenia nakazuje sprawdzanie maszyn i innych urządzeń technicznych pod względem sprawności technicznej i bezpiecznego użytkowania przed rozpoczęciem pracy i przy zmianie obsługi. W konsekwencji podmiot wykonujący roboty budowlane (także w ramach planowanego przedsięwzięcia) – analogicznie do tego, jak zostało to już objaśnione w punkcie 1.5 odpowiedzi na zarzuty - obowiązany jest z mocy prawa do przestrzegania przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych. W konsekwencji powyższego, GDOŚ nie znajduje podstaw do nałożenia obowiązku, który wynika wprost z przepisów prawa powszechnie obowiązującego i który nie wymaga konkretyzacji w drodze decyzji administracyjnej. W związku z powyższym GDOŚ odmawia uwzględnienia ww. żądania.

- 1.7) W odniesieniu do żądania „przestrzegania zasady wyłączenia maszyn i urządzeń w czasie przerw w pracy” GDOŚ stwierdza, iż żądanie zostało uwzględnione już w decyzji RDOŚ w Kielcach z 7 marca 2019 r. (punkt 2.5 decyzji RDOŚ w Kielcach brzmiał następująco: „W czasie prac budowlanych ograniczać jałową pracę silników pojazdów i urządzeń spalinowych”). GDOŚ w punkcie **II.1.2.4.** niniejszej decyzji nałożył preredagowany obowiązek o treści: „w czasie prac budowlanych oraz rozbiórkowych należy ograniczać jałową pracę silników pojazdów i urządzeń spalinowych do niezbędnego minimum poprzez ich wyłączanie”. W opinii GDOŚ, po doprecyzowaniu treści ww. obowiązku uwzględnia on w pełni ww. żądanie.
- 1.8) w odniesieniu do żądania „zastosowania ekranów dźwiękochłonnych, osłaniających teren placu budowy”, GDOŚ stwierdza, co następuje. Potencjalne negatywne oddziaływania IOE na etapie budowy w postaci emisji hałasu przez pracę silników spalinowych pojazdów, maszyn oraz sprzętu budowlanego ma charakter niezorganizowany, niejednorodny, a intensywność ww. oddziaływania ulega znacznemu zróżnicowaniu w zależności od miejsca wykonywania robót, stopnia zaawansowania robót lub chwilowego zapotrzebowania na intensyfikację wykonywania robót budowlanych na konkretnym etapie budowy IOE. W przeciwieństwie do etapu funkcjonowania planowanego przedsięwzięcia, gdzie możliwe jest uchwycenie dokładnej lokalizacji i poziomów mocy akustycznej źródeł hałasu (jak zostało to opisane w rozdziale **IV** niniejszej decyzji), określenie ww. czynników na etapie budowy jest znacznie utrudnione. W konsekwencji GDOŚ stwierdza, że rozwiązania określone w postaci obowiązków wymienionych w punktach **II.1.2.4** (w czasie prac budowlanych oraz rozbiórkowych należy ograniczać jałową pracę silników pojazdów i urządzeń spalinowych do niezbędnego minimum) oraz **II.1.2.5** (prace na etapie budowy oraz

rozbiórki przedsięwzięcia należy prowadzić w porze dziennej (to jest pomiędzy godzinami 6⁰⁰ - 22⁰⁰) niniejszej decyzji stanowią środki ograniczające w sposób skuteczny emisję hałasu na etapie budowy planowanego przedsięwzięcia i nie stwierdza potrzeby formułowania dodatkowych obowiązków w powyższym zakresie. W związku z powyższym, GDOŚ odmawia uwzględnienia ww. żądania.

- 1.9) GDOŚ stwierdza, że żądanie nałożenia na inwestora obowiązku zastosowania ekranów dźwiękochłonnych lub innych rozwiązań ograniczających emisję hałasu przez przedmiotowe przedsięwzięcie na sąsiadujące z nim tereny objęte ochroną akustyczną zostało uwzględnione wskutek przeprowadzenia postępowania wznowieniowego. GDOŚ w treści obowiązków określonych w punktach **II.1.3.7 – II.1.3.10** niniejszej decyzji nałożył na inwestora obowiązek zastosowania w ramach planowanego przedsięwzięcia określonych urządzeń wchodzących w skład planowanej instalacji wraz z określeniem ich maksymalnej mocy akustycznej, zastosowania osłony akustycznej na silnikach i łożyskach wentylatora wyciągowego komina, zastosowania zabezpieczenia akustycznego na silnikach i łożyskach urządzeń wewnątrz hali technologicznej oraz zastosowania w konstrukcji hali technologicznej przegród (tj. ścian oraz dachu) o izolacyjności akustycznej co najmniej 35 dB. Wszystkie powyżej wymienione obowiązki mają za zadanie zminimalizowanie potencjalnego negatywnego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na klimat akustyczny. Ponadto, w celu zapewnienia skuteczności ww. rozwiązań, GDOŚ w punkcie **II.2.2** niniejszej decyzji nałożył również na inwestora obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej w zakresie oddziaływania na środowisko akustyczne przez planowane przedsięwzięcie. W opinii GDOŚ opisane powyżej działania są w zupełności wystarczające w zakresie skutecznego ograniczenia potencjalnego negatywnego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na tereny z nim sąsiadujące w zakresie emisji hałasu, w konsekwencji GDOŚ nie stwierdza potrzeby nakładania na inwestora dodatkowych obowiązków w omawianym powyżej zakresie.
- 1.10) W odniesieniu do żądania ujęcia w treści decyzji obowiązku „monitoringu oraz analizy zanieczyszczeń uwalnianych przez instalację do powietrza, w tym dioksyn i furanów, obejmującego również fazę rozruchów i wygaszania instalacji”, GDOŚ stwierdza, że przepisy rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 24 września 2020 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów (Dz. U. z 2020 r., poz. 1860), dalej r.w.s.e., w szczególności treść załącznika nr 7 określającego standardy emisyjne dla instalacji i urządzeń spalania odpadów, dla instalacji i urządzeń współspalania odpadów, w przypadku gdy moc cieplna ze spalania odpadów niebezpiecznych przekracza 40% nominalnej mocy cieplnej instalacji albo urządzenia, dla instalacji i urządzeń współspalania odpadów, w przypadku gdy współspalanie odpadów odbywa się w taki sposób, że głównym celem instalacji albo urządzenia nie jest wytwarzanie

energii lub innych produktów, ale termiczne przekształcanie odpadów, oraz dla instalacji i urządzeń współspalania odpadów, w przypadku współspalania niepoddanych przeróbce zmieszanych odpadów komunalnych, z wyjątkiem odpadów innych niż niebezpieczne określonych w przepisach o wydanych na podstawie art. 4 ust. 3 u.o.o. (Dz. U. z 2020 r. poz. 797 i 875), jako odpady o kodach 20 01 i 20 02 określają maksymalne wartości emisji w zakresie dioksyn i furanów do atmosfery i odnoszą się one również do planowanego przedsięwzięcia. Wedle informacji zawartych w treści raportu (ujednolicony raport, s. 20 i n, s. 41 i n., Tabela 7. „Analiza spełniania referencyjnych BAT, sekcja Oczyszczanie spalin”, s. 140, Tabela 41. „Wielkość emisji ze spalania odpadów” oraz s. 144-145, Tabela 46. „Obliczone wielkości emisji spalanych odpadów w IOE”, a także s. 2-11 załącznika do pisma inwestora z 13 czerwca 2024 r., stanowiącego uzupełnienie treści raportu) można stwierdzić, iż planowane przedsięwzięcie poprzez zastosowanie technologii zgodnej z technikami referencyjnymi w zakresie redukcji emisji pyłów, gazów kwaśnych, emisji tlenków azotów, emisji metali ciężkich, a także emisji dioksyn i furanów zapewnią możliwość spełnienia norm emisji, określonych w załączniku nr 7 do ww. rozporządzenia Ministra Klimatu. W związku z powyższym GDOŚ nie znajduje podstaw do uwzględnienia omawianego powyżej żądania.

- 1.11) w odniesieniu do żądania „nałożenia na inwestora obowiązku montażu palników, które umożliwią otrzymanie temperatury 1200 stopni Celsjusza w komorze dopalania zamiast 1100 stopni Celsjusza, tak jak określał to obowiązek nałożony na inwestora przez GDOŚ w punkcie 7. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z 3 marca 2020 r.” GDOŚ stwierdza, że zakres minimalnych temperatur osiąganých w komorach spalania oraz dopalania w ramach IOE wynika wprost z obowiązujących przepisów ujętych w rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie wymagań dotyczących prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów oraz sposobów postępowania z odpadami powstałymi w wyniku tego procesu (Dz. U. z 2016 r. poz. 108) oraz zadeklarowanych w treści raportu minimalnych wartości temperatur w komorze spalania oraz komorze dopalania w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia (ujednolicony raport, s. 71, 76, 189-190), a omawianą powyżej kwestię osiągania minimalnych temperatur spalania odpadów reguluje wprost § 2 pkt 1 ww. rozporządzenia. Ponadto, zgodnie z treścią § 4 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 21 stycznia 2016 r., spalarnie odpadów oraz współspalarnie odpadów wyposaża się w automatyczny system podawania odpadów, pozwalający na zatrzymanie ich podawania zarówno podczas rozruchu (do czasu osiągnięcia wymaganej temperatury), podczas procesu (w razie nieosiągnięcia wymaganej temperatury), a także w przypadku, gdy ciągłe pomiary pokazują, że jakakolwiek dopuszczalna wielkość emisji została przekroczona z powodu zakłóceń lub awarii urządzeń ochronnych ograniczających emisję do powietrza. Punkt 2 ww. przepisu

rozporządzenia Ministra Rozwoju wprowadza wymóg wyposażenia spalarni oraz współspalarni odpadów w urządzenia techniczne służące do odprowadzania gazów spalinowych do powietrza, gwarantujące dotrzymanie standardów emisyjnych, określonych w odrębnych przepisach. Z informacji zawartych w treści raportu (ujednolicony raport, s. 71) wynika wprost, iż maksymalny zakres temperatury spalin przy wylocie z komory dopalania wynosi 1200 stopni Celsjusza. GDOŚ uznaje ww. informacje za wiarygodne i wystarczające do określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedmiotowego przedsięwzięcia, co znalazło odzwierciedlenie już w decyzji GDOŚ z 3 marca 2020 r. W związku z powyższym, GDOŚ odmawia uwzględnienia powyższego żądania.

- 1.12) Odnośnie do żądania powołania przez organ właściwy do wznowienia postępowania biegłego na okoliczność „ustalenia zasięgu i wartości emisji hałasu dla terenów chronionych akustycznie w toku realizacji, eksploatacji oraz likwidacji przedsięwzięcia” GDOŚ stwierdza, iż skorzystanie przez organ administracji publicznej z dowodu z opinii biegłego na podstawie art. 81 § 1 k.p.a. opiera się na uznaniu administracyjnym - ma charakter uprawnienia, a nie obowiązku prawnego, a ocena zasadności skorzystania z ww. środka dowodowego w opinii sądów administracyjnych odbywa się wedle kryterium kompletności zgromadzonego materiału dowodowego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 17 lipca 2020 r., sygn. akt II OSK 448/20). W opinii GDOŚ, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy w zakresie oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia należy uznać za kompletny, ponieważ pozwala na określenie przez GDOŚ adekwatnych środowiskowych uwarunkowań na etapie realizacji, eksploatacji oraz likwidacji przedsięwzięcia, co znalazło odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia oraz uzasadnienia niniejszej decyzji. W związku z powyższym GDOŚ odmawia uwzględnienia omawianego powyżej żądania.
- 1.13) Odpowiadając na żądanie „nałożenia na Inwestora obowiązku stałego i długookresowego monitoringu i analizy zanieczyszczeń uwalnianych przez instalację do powietrza, w tym dioksyn i furanów, obejmującego również fazę rozruchów i wygaszania instalacji”, GDOŚ stwierdza, iż obowiązek nałożony w punkcie **II.2.1** niniejszej decyzji (tj. obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej emisji zanieczyszczeń do powietrza co najmniej w zakresie: tlenku węgla, dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, ozonu, benzenu, benzo/a/pirenu, ołowiu, arsenu, kadmu, niklu, pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5) stanowi adekwatny środek monitorowania emisji substancji generowanych przez przedmiotowe przedsięwzięcie. GDOŚ wskazuje ponadto, iż wedle informacji zawartych w raporcie (ujednolicony raport, s. 140, Tabela 41. Wielkość emisji ze spalania odpadów oraz s. 145, Tabela 46. Obliczone wielkości emisji dotyczą spalanych odpadów w IOE) oraz z informacji wynikających z przedłożonych uzupełnień do treści raportu ooś wynika, że prognozowana emisja

dioksyn i furanów przez IOE osiągnię poziom spełniający wymagania, określone w załączniku nr 7 do r.w.s.e., o czym była już mowa w odpowiedzi na żądanie, wymienione w punkcie 1.10. Ponadto wskazać należy (jak już wskazano w odpowiedzi na żądanie wskazane w punkcie 1.11.), że zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie wymagań dotyczących prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów oraz sposobów postępowania z odpadami powstałymi w wyniku tego procesu, spalarnie odpadów oraz współspalarnie odpadów obowiązkowo wyposaża się w elementy zabezpieczające przed podawaniem do instalacji paliwa zarówno podczas rozruchu (do czasu osiągnięcia wymaganej temperatury), podczas procesu spalania odpadów, (w razie nieosiągnięcia wymaganej temperatury), a także w przypadku, gdy ciągłe pomiary pokazują, że jakkolwiek dopuszczalna wielkość emisji została przekroczona z powodu zakłóceń lub awarii urządzeń ochronnych ograniczających emisję do powietrza. GDOŚ przypomina również, że przepisy rozporządzenia Ministra Rozwoju określają w sposób jasny wymóg wyposażenia spalarni oraz współspalarni odpadów w urządzenia techniczne służące do odprowadzania gazów spalinowych do powietrza, gwarantujące dotrzymanie standardów emisyjnych, określonych w odrębnych przepisach. W związku z powyższym, GDOŚ nie znajduje podstaw do uwzględnienia omawianego żądania.

1.14) w odpowiedzi na żądanie „nałożenia na Inwestora zakazu stosowania tzw. trybu obejścia filtru”, GDOŚ stwierdza, iż zgodnie z treścią art. 43 ust. 2 pkt 3 oraz 4 u.o.o., w zezwoleniu na przetwarzanie odpadów określa się:

- miejsce i dopuszczoną metodę lub metody przetwarzania odpadów, ze wskazaniem procesu przetwarzania (...) **oraz opis procesu technologicznego** z podaniem rocznej mocy przerobowej instalacji lub urządzenia, a w uzasadnionych przypadkach, w szczególności w przypadku instalacji do termicznego przekształcania odpadów - także godzinowej mocy przerobowej (pkt 3);
- **dodatkowe warunki przetwarzania odpadów**, jeżeli wymaga tego rodzaj odpadów, w szczególności niebezpiecznych, lub **potrzeba zachowania wymagań ochrony życia, zdrowia ludzi lub środowiska** (pkt 4);

Z kolei treść art. 43 ust. 4 u.o.o. stanowi, iż w treści zezwolenia na przetwarzanie odpadów można dodatkowo określić uzasadnione technologicznie warunki eksploatacyjne odbiegające od normalnych oraz czas ich utrzymywania, uzasadniony względami technologicznymi. Ust. 5 ww. artykułu u.o.o. stanowi, iż w przypadku nowej instalacji do przetwarzania odpadów, zezwolenie na przetwarzanie odpadów może dodatkowo określać warunki eksploatacyjne odbiegające od normalnych na czas potrzebny do rozruchu tej instalacji i osiągnięcia przez nią mocy przerobowej, nie dłuższy niż rok. Kontynuując powyższy wywód należy zauważyć, że zgodnie z treścią przepisów art. 41 ust. 1 w zw. z art. 41 ust. 2 oraz art. 41 ust. 3 pkt 2 u.o.o., organem

właściwym w przedmiocie wydania decyzji zezwalającej na prowadzenie przetwarzania odpadów jest właściwy miejscowo starosta.

Zestawiając ze sobą treść przywołanych powyżej przepisów należy stwierdzić, iż określenie w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach metod oraz procesów technologicznych przetwarzania odpadów (a zakaz stosowania „tzw. trybu obejścia filtru” niewątpliwie dotyczy procesu technologicznego przetwarzania odpadów), określanie warunków eksploatacyjnych instalacji, odbiegających od normalnych lub określenie zakazu odnoszącego się do warunków eksploatacyjnych, odbiegających od normalnych na czas potrzebny do rozruchu instalacji i osiągnięcia przez nią mocy przerobowej, stanowiłoby wykroczenie poza przepisane prawem kompetencje GDOŚ i spowodowałoby wystąpienie wady kwalifikowanej decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a., tj. decyzja zostałaby wówczas wydana z naruszeniem przepisów o właściwości.

Co zaś się tyczy przedłożonego przez wnioskujących o wznowienie postępowania dokumentu pt.: „Ukryte emisje: historia holenderskiej spalarni. Studium przypadku”, datowanego na listopad 2018 r., wydanego przez Zero Waste Europe, GDOŚ stwierdza, co następuje.

Wspomniany powyżej dokument nie stanowi dowodu, mającego przełożenie na ustalenia GDOŚ, które znalazły odzwierciedlenie w uzasadnieniu niniejszej decyzji z kilku powodów. Po pierwsze, wedle treści przedmiotowego dokumentu, spalarnia odpadów „Restoffen Energie Centrale”, dalej REC, jest instalacją, w której do termicznego przekształcania odpadów przyjmowane są odpady przemysłowe, pofermentacyjne oraz osady ściekowe. Wedle ustaleń zapadłych w niniejszym postępowaniu, IOE w Starachowicach jest instalacją, w której do termicznego przekształcania odpadów planuje się przeznaczać odpady z grupy 19 12, o której mowa w rozporządzeniu Ministra Klimatu z dnia 2 stycznia 2020 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz. U. z 2020 r., poz. 10), tj. odpady z mechanicznej obróbki odpadów (np. obróbki ręcznej, sortowania, zgniatania, granulowania) nieujęte w innych grupach. Treść raportu (ujednolicony raport, s. 70) wskazuje wyraźnie, że do termicznego przekształcenia odpadów kierowane będą odpady oznaczone kodami:

- 19 12 01 Papier i tektura;
- 19 12 04 Tworzywa sztuczne i guma;
- 19 12 10 Odpady Palne (paliwo alternatywne);
- 19 12 12 Inne odpady (w tym zmieszane substancje i przedmioty) z mechanicznej obróbki odpadów inne niż wymienione w 19 12 11 (nie zawierające odpadów niebezpiecznych).

W omawianym dokumencie brak jest natomiast szczegółowych informacji na temat odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcenia, jakie przyjmuje REC. Już z tego tylko powodu nie może być mowy o możliwości stwierdzenia tożsamości obu porównywanych przedsięwzięć. Po drugie, z treści dokumentu wynika, iż REC technologicznie oparty jest na

selektywnej **katalitycznej** metodzie redukcji tlenków azotu. W przypadku IOE w Starachowicach (tak ujednolicony raport, s. 44, 80, 140-141, 157, 190) system oczyszczania spalin oparty jest na selektywnej **niekatalitycznej** metodzie redukcji tlenków azotu. Omawiana metoda przeznaczona do zastosowania w IOE w Starachowicach różni się zatem od tej zastosowanej w REC. Po trzecie, omawiany dokument nie zawiera informacji o takim stopniu szczegółowości i kompleksowości, jak te przedstawione w raporcie dla IOE w Starachowicach oraz uzupełnieniach do jego treści. Innymi słowy, brak jest danych pozwalających na dokonanie analizy porównawczej obu przedsięwzięć i dokonanie obiektywnej oceny, czy oba przypadki przedsięwzięć są obciążone takimi samymi lub podobnymi wadami, na które wskazują autorzy przedłożonego przez skarżących dokumentu. Biorąc pod uwagę różnice w rodzaju odpadów przyjmowanych do obu porównywanych przedsięwzięć, a także różnice w zastosowanej metodzie oczyszczania spalin powstałych wskutek termicznego przekształcenia odpadów, wniosek, że IOE w Starachowicach jest tak samo wadliwym przedsięwzięciem, jak REC, jawi się co najmniej jako wysoce nieuprawniony. Po czwarte, opracowanie zawiera postulaty *de lege ferenda* w odniesieniu do skuteczności implementacji postanowień Konwencji Sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz. U. UE, L 209 z 31 lipca 2006 r., str. 3-29) na poziomie przepisów prawodawstwa krajowego, przy czym niejasne jest, czy ww. postulaty odnoszą się do prawodawstwa Królestwa Niderlandów, czy Rzeczypospolitej Polskiej. Niezależnie od charakteru i adresatów powyższych postulatów, należy zauważyć, że GDOŚ nie ma kompetencji, pozwalających na dostosowanie prawa powszechnie obowiązującego do oczekiwań autorów omawianego dokumentu. Zgodnie z art. 6 k.p.a., organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Z kolei dwa z trzech wymienionych aktów prawnych, to znaczy:

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/85/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) oraz
- decyzja wykonawcza Komisji Europejskiej z dnia 7 maja 2012 r., dotycząca określania okresów rozruchu i wyłączenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych, (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 2948)

nie stanowią aktów prawa powszechnie obowiązującego, którym można przypisać charakter bezpośrednio skutecznych (tzn. niewymagających konkretyzacji w drodze np. decyzji administracyjnej). Wspomniany charakter ww. regulacje uzyskują dopiero w drodze implementacji ich postanowień do krajowego porządku prawnego. W odniesieniu do kwestii zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami Konwencji Sztokholmskiej, GDOŚ stwierdza, że akt prawa międzynarodowego (umowa międzynarodowa ratyfikowana ustawą z dnia 13 czerwca 2008 r. o ratyfikacji Konwencji Sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych, sporządzonej w Sztokholmie dnia 22 maja 2001 r. [Dz. U. z 2008 r., nr 138, poz. 864]), jakim jest Konwencja Sztokholmska zawiera ogólne dyspozycje

zaadresowane do państw-sygnatariuszy, które zobowiązują ich do implementacji postanowień tej konwencji do krajowego porządku prawnego. Samo ukształtowanie przepisów omawianej konwencji (w szczególności art. 3-7) nie pozwala na ich samodzielne stosowanie jako podstawy prawnej składającej się na treść rozstrzygnięcia zapadłego w rozpatrywanej sprawie. GDOŚ zauważa w tym miejscu, że w treści uzasadnienia niniejszej decyzji wielokrotnie przywoływał podstawy prawne, na których oparł swoje rozstrzygnięcie, do czego zresztą był zobowiązany ze względu na obowiązującą treść art. 107 § 3 k.p.a. (GDOŚ w tym miejscu wskazuje w szczególności na argumentację zawartą w odpowiedzi na żądania, zawarte powyżej w punktach **1.10. oraz 1.11.** oraz akty prawne tam wymienione). Po piąte, GDOŚ w punkcie **II.1.3.4.** niniejszej decyzji określił minimalną temperaturę w komorze dopalania na poziomie co najmniej 1100 stopni Celsjusza. Z treści omawianego dokumentu wynika zaś, że jednym z czynników odpowiadających za generowanie przez REC szkodliwych substancji do atmosfery była niemożność podtrzymania minimalnej temperatury spalania w instalacji na poziomie nie niższym niż 850 stopni Celsjusza. GDOŚ zauważa w tym miejscu, że zgodnie z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie wymagań dotyczących prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów oraz sposobów postępowania z odpadami powstałymi w wyniku tego procesu, spalarnie odpadów wyposaża się dodatkowo w co najmniej jeden palnik pomocniczy w każdej komorze spalania odpadów włączający się automatycznie, jeżeli temperatura gazów spalinowych po ostatnim doprowadzeniu powietrza spadnie poniżej temperatury 850 stopni Celsjusza. Ponadto ww. przepis wymaga również używania palnika pomocniczego także w czasie rozruchu i wyłączenia spalarni odpadów, w celu zapewnienia utrzymania temperatury 850 stopni Celsjusza przez cały czas wykonywania tych operacji i tak długo, jak niespalone odpady znajdują się w komorze spalania. GDOŚ wskazuje ponadto, iż zgodnie z treścią art. 161 ust. 1 u.o.o., wojewódzki inspektor ochrony środowiska, kierując się stopniem niewykonania obowiązków oraz zagrożeniem dla życia, zdrowia ludzi lub dla środowiska, może wydać decyzję o wstrzymaniu termicznego przekształcania odpadów w tej spalarni lub współspalarni w przypadku niewykonania przez zarządzającego spalarnią odpadów lub współspalarnią odpadów obowiązków, o których mowa w art. 155-160 u.o.o. Oznacza to, iż w przypadku niedotrzymania obowiązków utrzymania minimalnej temperatury w komorze spalania oraz komorze dopalania w IOE w Starachowicach istnieją inne przewidziane przez ustawodawcę mechanizmy zabezpieczające prawidłowe funkcjonowanie przedmiotowego przedsięwzięcia. Po szóste zaś, GDOŚ w odpowiedzi na punkt **1.14.** żądań wniesionych przez wnioskujących o wznowienie postępowania wyjaśnił kwestię braku możliwości ustanowienia zakazu stosowania tzw. „trybu obejścia filtru” (o którym mowa na s. 4 dokumentu) w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. GDOŚ podtrzymuje zawartą tam argumentację wskazując, że nałożenie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zakazu stosowania tzw. „trybu obejścia filtru” stanowiłoby wadę kwalifikowaną decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a.

Podsumowując, w odniesieniu do przedstawionego przez wnioskujących o wznowienie postępowania dokumentu: „Ukryte emisje: historia holenderskiej spalarni. Studium przypadku”, GDOŚ nie znajduje uzasadnionych podstaw do ekstrapolowania jednostkowego przypadku wadliwego funkcjonowania spalarni odpadów (tj. REC) na inne przedsięwzięcia, polegające na termicznym przekształcaniu odpadów (tj. IOE w Starachowicach).

GDOŚ zapoznał się z treścią pisma z 25 lutego 2025 r., pochodzącego od inwestora, w którym zawarto uwagi sprowadzające się do konkluzji, że postępowanie wyjaśniające w toku wznowienia postępowania powinno uwzględnić zmiany w stanie prawnym, które mogą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Wspomniane uprzednio zmiany w stanie prawnym obejmują zarówno akty prawne w postaci dokumentów strategicznych, ustaw, a także aktów prawnych z zakresu prawodawstwa wspólnotowego w ramach Unii Europejskiej. Akty prawne, na które powołano się w treści pisma z 25 lutego 2025 r. to:

- 1) Polityka ekologiczna państwa 2030 - strategia rozwoju w obszarze środowiska i gospodarki wodnej – dokument przyjęty uchwałą nr 67 Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2019 r. w sprawie przyjęcia "Polityki ekologicznej państwa 2030 - strategii rozwoju w obszarze środowiska i gospodarki wodnej" (M. P. z 2019 r. poz. 794),
- 2) Krajowa Strategia Rozwoju Regionalnego 2030 – dokument przyjęty uchwałą nr 102 Rady Ministrów z dnia 17 września 2019 r. w sprawie przyjęcia "Krajowej Strategii Rozwoju Regionalnego 2030" (M. P. z 2019 r. poz. 1060),
- 3) Krajowa Polityka Miejska 2030 – dokument przyjęty uchwałą nr 136 Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 2022 r. w sprawie przyjęcia Krajowej Polityki Miejskiej 2030 (M. P. z 2022 r. poz. 746), dalej KPM2030,
- 4) Strategiczny plan adaptacji dla sektorów i obszarów wrażliwych na zmiany klimatu do roku 2020, z perspektywą do 2030 roku,
- 5) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1791 z dnia 13 września 2023 r. w sprawie efektywności energetycznej oraz zmieniająca rozporządzenie (UE) 2023/955 (Dz. U. UE L 231/1 z 20 września 2023 r., s. 1-111), dalej dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej,
- 6) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. UE L 206 z 22 lipca 1992 r., str. 7) oraz Dyrektywa 2009/147/WE z 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. U. UE L 20 z 26 stycznia 2010 r., str. 7—25), dalej odpowiednio: dyrektywa siedliskowa oraz dyrektywa ptasia,
- 7) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/573 z dnia 7 lutego 2024 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych, zmieniające dyrektywę (UE) 2019/1937 i uchylające rozporządzenie (UE) nr 517/2014 (Dz. U. UE L 573 z 20 lutego 2024 r.), dalej rozporządzenie w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych,

- 8) Ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2022 r. poz. 673 ze zm.), dalej ustawa SZE,
- 9) Ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw, w zakresie, w jakim reguluje ona zagadnienie selektywnej zbiórki odpadów tekstylnych,
- 10) Ustawa z dnia 21 listopada 2024 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz ustawy o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2024 r. poz. 1834), w zakresie, w jakim reguluje ona zagadnienie segregacji odpadów budowlanych oraz rozbiórkowych.
- 11) Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1505), dalej ustawa o systemie handlu uprawnieniami do emisji,
- 12) Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 5 listopada 2024 r. w sprawie rodzajów i ilości odpadów, dla których nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów (Dz. U. z 2024 r. poz. 1644), dalej rozporządzenie MKiŚ z 5 listopada 2024 r.

Ad. 1. Na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego GDOŚ jest w stanie stwierdzić, że planowane przedsięwzięcie nie jest niezgodne z treścią dokumentu strategicznego pn. „Polityka ekologiczna państwa 2030 - strategia rozwoju w obszarze środowiska i gospodarki wodnej”. Jak zawarto w treści omawianego dokumentu, cyt. „Energję wytworzoną w procesie spalania można wykorzystać do produkcji ciepła lub energii elektrycznej, i w ten sposób zastąpić energję produkowaną z wykorzystaniem węgla lub innych paliw. Odzysk energii z odpadów przyczynia się do redukcji emisji gazów cieplarnianych.” (s. 25 ww. dokumentu). Kolejnym argumentem na słuszność postawionej przez GDOŚ tezy jest to, że wedle treści omawianego dokumentu „Istotnym elementem polityki środowiskowej jest ograniczanie ilości składowanych odpadów. Działania podejmowane w tym obszarze skutkowały stopniową redukcją masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji, które przekazywano do składowania. (...) Odpady komunalne, których powstaniu nie udało się zapobiec, poddawane są procesowi odzysku, w tym przygotowania do powtórnego użycia i recyklingu oraz innym procesom przetwarzania, np. przekształcania termicznego (...). W latach 2012–2016 ilość odpadów komunalnych poddanych procesom biologicznym wzrosła o 67%, podczas gdy masa odpadów komunalnych przekazanych do składowania spadła aż o 40%.” (s. 325-326 dokumentu). W opinii GDOŚ, planowane przedsięwzięcie w sposób niebudzący wątpliwości przyczynia się do realizacji polityki związanej z ograniczeniem składowania odpadów komunalnych oraz odzyskiem energii z odpadów w celu produkcji ciepła lub energii elektrycznej, co zresztą jest główną cechą w odniesieniu do planowanego przedsięwzięcia. W konsekwencji, GDOŚ uznaje wniosek strony w analizowanym powyżej zakresie za niewywołujący zmiany treści niniejszej decyzji.

Ad. 2. W odniesieniu do zagadnienia zgodności planowanego przedsięwzięcia z dokumentem strategicznym pn.: „Krajowa Strategia Rozwoju Regionalnego”, dalej KSRR,

GDOŚ stwierdza, że zgodnie z treścią analizowanego dokumentu, podstawowe obszary zainteresowania polityki regionalnej dotyczą m.in. usług w zakresie zaopatrzenia w wodę, oczyszczania ścieków oraz gospodarowania odpadami (s. 61 KSRR). KSRR przewiduje, że istotne znaczenie ma podejmowanie działań w celu ograniczania emisji zanieczyszczeń powietrza, powstających m.in. w wyniku spalania odpadów w sektorze bytowo-komunalnym. KSRR przewiduje także (s. 61-62 dokumentu), że działania dotyczące ograniczenia emisji zanieczyszczeń powietrza odnoszą się do całego terytorium kraju, a w szczególności do terenów, na których występują znaczne przekroczenia norm jakości powietrza powodowanych przez tzw. niską emisję. Wedle KSRR przewiduje się ograniczenie zjawiska niskiej emisji na obszarach zurbanizowanych poprzez rozwój efektywnego energetycznie niskoemisyjnego ciepłownictwa systemowego i małych kotłowni lokalnych oraz prowadzenie termomodernizacji i wymiany źródeł ciepła w gospodarstwach domowych i kotłowniach lokalnych. Jako działania wspierane w ramach KSRR (s. 62 dokumentu) wskazuje się:

- a) oczyszczanie ścieków i gospodarowanie odpadami, zgodne z zasadami GOZ (tj. Gospodarki o Obiegu Zamkniętym), która dąży do maksymalizacji wykorzystania odpadów jako surowców,
- b) realizację niskoemisyjnych strategii miejskich związanych z poprawą jakości powietrza oraz adaptacją do zmian klimatu obszarów miejskich, w powiązaniu z działaniami dotyczącymi wykorzystania OZE i ochroną środowiska naturalnego oraz
- c) dynamizację przedsięwzięć na rzecz likwidacji niskiej emisji z sektora bytowo-komunalnego.

GDOŚ zauważa, że planowane przedsięwzięcie nie jest niezgodne z postanowieniami KSRR, albowiem zakłada ono wykorzystywanie odpadów jako surowców w celu wytwarzania ciepła oraz energii elektrycznej. Planowane przedsięwzięcie zakłada zagospodarowanie lokalnie dostępnych odpadów komunalnych oraz zaspokojenie całorocznego zapotrzebowania na ciepło z sieci ciepłowniczej w Starachowicach (s. 69 raportu). W związku z powyższym, GDOŚ uznaje wniosek strony za niemający wpływu na treść decyzji.

Ad. 3. W odniesieniu do kwestii zgodności planowanego przedsięwzięcia z KPM2030, GDOŚ stwierdza, że planowane przedsięwzięcie nie jest niezgodne z postanowieniami omawianego dokumentu strategicznego. O ile w KPM2030 jest mowa o zagrożeniach wynikających z wzrostu stężenia benzo(a)pirenu pochodzących z urządzeń grzewczych małej mocy, spalarni odpadów oraz transportu (s. 75 dokumentu), o tyle istotna jest ta okoliczność, że omawiana substancja jest emitowana jako efekt niepełnego spalania do atmosfery (przypis nr 48, s. 75 dokumentu). W odniesieniu do planowanego przedsięwzięcia (raport, s. 60-61, 71 [tabela nr 17. Podstawowe parametry techniczne IOE], s. 75-77), zakłada się spalanie całkowite odpadów w wyniku zastosowanej technologii (spalanie w temperaturze co najmniej 850°C w komorze spalania oraz dopalanie w temperaturze co najmniej 1100°C w komorze dopalania, co zostało określone w punkcie **II.1.3.4.** niniejszej decyzji), dzięki czemu ograniczona zostanie możliwość uwalniania ponadnormatywnych ilości benzo(a)pirenu do atmosfery. W celu

zapewnienia zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami regulującymi dozwolony poziom emisji substancji do atmosfery, GDOŚ w punkcie **II.2.1.** niniejszej decyzji nałożył obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej emisji zanieczyszczeń do powietrza m.in. w zakresie benzo/a/pirenu. W konsekwencji powyższych rozważań, GDOŚ uznaje wniosek strony za niemający wpływu na treść niniejszej decyzji.

Ad. 4. W odniesieniu do zgodności planowanego przedsięwzięcia z dokumentem strategicznym Ministerstwa Środowiska pn. „Strategiczny plan adaptacji dla sektorów i obszarów wrażliwych na zmiany klimatu do roku 2020 z perspektywą do roku 2030”, dalej SPA2020, GDOŚ stwierdza, że planowane przedsięwzięcie nie jest niezgodne z postanowieniami omawianego dokumentu strategicznego. SPA2020 zakłada dostosowanie systemu energetycznego do wahań zapotrzebowania zarówno na energię elektryczną, jak i ciepłą, m.in. poprzez wdrożenie stabilnych niskoemisyjnych źródeł energii (s. 37 dokumentu). SPA2020 wskazuje również na potrzebę dywersyfikacji źródeł energii, wymieniając jako przykład takiej dywersyfikacji spalanie odpadów, które nie mogą być poddane recyklingowi, z jednoczesnym odzyskiwaniem energii. Planowane przedsięwzięcie zakłada zatem w sposób niebudzący wątpliwości zgodność z postanowieniami SPA2020. Okoliczność, że „Ministerstwo Klimatu i Środowiska rozpoczęło ponadto proces aktualizacji” w odniesieniu do analizowanego dokumentu nie wpływa na treść zawartych powyżej rozważań. W konsekwencji GDOŚ uznaje wniosek strony za niepowodujący zmiany treści niniejszej decyzji.

Ad. 5. W odniesieniu do zagadnienia zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej, GDOŚ stwierdza, że na dzień datowania niniejszej decyzji omawiana dyrektywa nie została jeszcze transponowana na grunt przepisów prawa krajowego, z tego też powodu jej postanowienia nie były brane pod uwagę w toku niniejszego postępowania ze względu na obowiązek działania przez organy administracji publicznej na podstawie obowiązującego prawa, o czym stanowi art. 6 k.p.a. W konsekwencji, GDOŚ uznaje wniosek strony za niemający wpływu na treść niniejszej decyzji.

Ad. 6. W odniesieniu do zagadnień związanych ze zgodnością planowanego przedsięwzięcia z przepisami dyrektywy siedliskowej oraz dyrektywy ptasiej, GDOŚ stwierdza, że wpływ planowanego przedsięwzięcia na obszary specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 oraz obszarów specjalnych ochrony siedlisk Natura 2000 był analizowany w treści raportu przedłożonego w toku postępowania zwyczajnego (m.in. s. 65, 103, 177-178 raportu), a także w ramach postępowania w sprawie wznowienia postępowania. W toku postępowania w sprawie wznowienia postępowania GDOŚ uznał dane zawarte w raporcie (m. in. lokalizację planowanego przedsięwzięcia, odległość lokalizacji planowanego przedsięwzięcia od obszarów chronionych na podstawie przepisów u.o.p. oraz charakter planowanego przedsięwzięcia, a także informacje nt. wpływu planowanego przedsięwzięcia na wymienione uprzednio obszary chronione w myśl przepisów u.o.p.) za wystarczające do ustalenia, że nie zachodzi potrzeba określania środowiskowych uwarunkowań w odniesieniu do omawianych

powyżej elementów środowiska. W związku z powyższym, GDOŚ uznaje omawiany powyżej wniosek strony za niewpływający na treść niniejszej decyzji.

Ad. 7. W odniesieniu do kwestii zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami rozporządzenia w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych, GDOŚ stwierdza, że zgodnie z informacjami przedstawionymi w treści raportu, IOE stanowi instalację, w której wytwarzanie energii elektrycznej i ciepłej nie będzie wiązać się z emisją do powietrza gazów cieplarnianych, a sama instalacja przyczyni się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych pochodzącej zarówno ze spalania paliw kopalnych jak i wynikającej ze składowania odpadów (raport s. 115, 157). Jeżeli nawet planowane przedsięwzięcie miałyby stanowić instalację w której wykorzystuje się fluorowane gazy cieplarniane, to GDOŚ zauważa, że zgodnie z art. 4 ust. 1 omawianego rozporządzenia zakazuje się celowego uwalniania do atmosfery fluorowanych gazów cieplarnianych, jeżeli uwolnienie nie jest technicznie niezbędne do zamierzonego stosowania, a jeżeli celowe uwolnienie jest technicznie niezbędne do zamierzonego zastosowania, operatorzy urządzeń zawierających fluorowane gazy cieplarniane lub instalacji, w których wykorzystuje się fluorowane gazy cieplarniane, stosują wszelkie środki możliwe do wykonania pod względem technicznym i ekonomicznym, aby w miarę możliwości zapobiec ich uwalnianiu do atmosfery, w tym przez ponowne wychwytywanie wyemitowanych gazów. Przepisy rozporządzenia w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych mają charakter bezpośrednio skuteczny (nie wymagają implementacji do porządku krajowego w drodze ustawy), zatem nie jest wymagana ich konkretyzacja w postaci jej przeniesienia do treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W konsekwencji GDOŚ uznaje, że omawiany powyżej wniosek strony nie powoduje zmiany w treści niniejszej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad. 8. W odniesieniu do kwestii zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami ustawy SZE, GDOŚ stwierdza, że przepisy omawianej ustawy nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem dotyczą one zagadnień związanych z fazą funkcjonowania przedsięwzięcia. W toku postępowania zwyczajnego, jak i wznowieniowego GDOŚ dokonał analizy oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko ze szczególnym uwzględnieniem oddziaływania w postaci emisji gazów i pyłów do atmosfery oraz zgodności prognozowanych emisji z przepisami prawa powszechnie obowiązującego. Zgodnie z przepisami ustawy SZE, zagadnienia związane z systemem zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji powiązane są ściśle z pozwoleniami zintegrowanymi lub pozwoleniami na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w art. 181 p.o.ś. oraz zgłoszeniami instalacji mogących negatywnie oddziaływać na środowisko z uwagi na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w art. 152 ust. 1 p.o.ś. Z perspektywy postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach istotna dla oceny wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko jest informacja w zakresie prognozowanego poziomu w odniesieniu do emisji gazów lub pyłów do powietrza i zgodności tego poziomu emisji z przepisami prawa, a nie informacja o systemie zarządzania

emisjami gazów lub pyłów do powietrza. W konsekwencji powyższych rozważań, GDOŚ stwierdza, że omawiany wniosek strony nie wpływa na treść niniejszej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad. 9. W odniesieniu do kwestii zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw, w zakresie, w jakim reguluje ona zagadnienie selektywnej zbiórki odpadów tekstylnych, GDOŚ stwierdza, że zgodnie z treścią przepisu art. 158 ust 2a u.o.o., zakazuje się przekazywania do termicznego przekształcania odpadów selektywnie zebranych w celu przygotowania ich do ponownego użycia lub recyklingu, z wyjątkiem odpadów powstających w wyniku dalszego przetwarzania odpadów selektywnie zebranych, jeżeli w tym przypadku termiczne przekształcanie zapewnia wynik najlepszy dla środowiska, zgodnie z hierarchią sposobów postępowania z odpadami. Z kolei ust. 3 powołanego powyżej przepisu stanowi, że zakazuje się przekazywania niesegregowanych (zmieszanych) odpadów komunalnych do termicznego przekształcania. GDOŚ zauważa, że wedle art. 9e ust. 1d ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2024 r. poz. 399 ze zm.), dopuszcza się przekazywanie niesegregowanych (zmieszanych) odpadów komunalnych do termicznego przekształcania, jeżeli gmina, z której są odbierane te odpady, prowadzi selektywne zbieranie odpadów zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 4a ww. ustawy (tj. przepisów rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 10 maja 2021 r. w sprawie sposobu selektywnego zbierania wybranych frakcji odpadów [Dz. U. z 2021 r. poz. 906]). W konsekwencji oznacza to, że w ramach planowanego przedsięwzięcia możliwość termicznego przekształcania odpadów selektywnie zbieranych (w tym odpadów tekstylnych) jest niedozwolona, a sposób selektywnego zbierania m.in. odpadów tekstylnych ma na celu zapobieżenie ich termicznemu przekształceniu, jeżeli termiczne przekształcanie nie zapewnia wyniku najlepszego dla środowiska, zgodnie z hierarchią sposobów postępowania z odpadami. Przekładając powyższe rozważania na ustalenia zapadłe w niniejszym postępowaniu, GDOŚ stwierdza, że planowane przedsięwzięcie nie jest niezgodne z przepisami u.o.o. w zakresie, w jakim regulują one postępowanie z odpadami tekstylnymi, które podlegają selektywnemu zbieraniu. GDOŚ stwierdza zatem, że wnioski strony w omawianym powyżej zakresie nie mają wpływu na treść niniejszej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad. 10. W odniesieniu do kwestii zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami ustawy z dnia 21 listopada 2024 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz ustawy o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw, regulującymi selektywną zbiórkę odpadów budowlanych, GDOŚ zauważa, że zgodnie z treścią przepisu art. 101a ust. 1 omawianej ustawy, wytwórca odpadów budowlanych i rozbiórkowych jest obowiązany do zapewnienia wysegregowania z wytworzonych przez siebie odpadów budowlanych i rozbiórkowych, których powstaniu nie mógł zapobiec zgodnie z art. 18 ust. 1, co najmniej: drewna, metali, szkła, tworzyw sztucznych, gipsu i odpadów mineralnych, w tym betonu, cegły, płytek i materiałów ceramicznych oraz kamieni w celu zapewnienia przydatności do przygotowania do

ponownego użycia, recyklingu lub innego odzysku, chyba że wysegregowanie nie jest technologicznie możliwe lub brak wysegregowania pozwala na przygotowanie do ponownego użycia, recykling lub inny odzysk. Przepis ten jest normą adresowaną do wytwórcy odpadów budowlanych i rozbiórkowych, określającą sposób segregowania wytworzonych przez siebie odpadów obowiązującą bezpośrednio i nie wymaga ona konkretyzacji w drodze decyzji, ani tym bardziej w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W konsekwencji GDOŚ uznaje omawiany powyżej wniosek strony za niemający wpływu na treść niniejszej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad. 11. GDOŚ uznaje za pozbawione podstaw powoływanie się na zastosowanie w niniejszej sprawie przepisów ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 2 tejże ustawy, przepisów ustawy nie stosuje się do emisji gazów cieplarnianych z instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub instalacji spalania odpadów komunalnych o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 20MW. Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie, całkowita moc cieplna instalacji ma wynosić 13 000 kW (raport s. 71), co przekłada się na wartość 13 MW, co stanowi jednoznacznie o nieobjęciu planowanego przedsięwzięcia przepisami omawianej powyżej ustawy.

Ad. 12. W odniesieniu do poruszonego w treści pisma z 25 lutego 2025 r. zagadnienia zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami rozporządzenia MKiŚ z 5 listopada 2024 r., GDOŚ stwierdza, że zgodnie z informacjami zawartymi w treści raportu, a także w treści uzasadnienia niniejszej decyzji, planowane przedsięwzięcie zakłada wykorzystywanie odpadów o kodzie 19 12 10, odpadów o kodzie 19 12 12 oraz odpady o kodach 19 12 01 i 19 12 04. Żadne z wymienionych powyżej kodów odpadów nie widnieją w załączniku do ww. rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska (tj. załącznik „Rodzaje i ilości odpadów, dla których nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów”). GDOŚ zauważa, że kwestia prawnego obowiązku albo braku prawnego obowiązku ewidencjonowania odpadów jest zagadnieniem związanym jedynie w sposób pośredni z przedmiotem niniejszego postępowania, a omawiany obowiązek nie wpływa na treść niniejszej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W konsekwencji GDOŚ uznaje analizowany powyżej wniosek strony za niezawierający uzasadnionych podstaw.

W konsekwencji zawartych powyżej rozważań co do treści pisma inwestora z 25 lutego 2025 r. GDOŚ nie stwierdził potrzeby zgromadzenia dalszych dowodów na podstawie przepisów art. 77 w zw. z art. 7 k.p.a. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na określenie środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia, a tym samym nie zachodzi potrzeba gromadzenia nowych dowodów, co zostało wykazane w treści uzasadnienia niniejszej decyzji.

Biorąc pod uwagę całokształt opisanych powyżej ustaleń w zakresie okoliczności faktycznych oraz prawnych, GDOŚ stwierdza, iż w niniejszym postępowaniu wystąpiły przesłanki uzasadniające uchylenie decyzji ostatecznej GDOŚ z 3 marca 2020 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2019.KN.15 ze względu na wystąpienie przyczyny wznowieniowej, o

której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. oraz wydanie nowej decyzji rozstrzygającej sprawę co do jej istoty.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- Strona niezadowolona z niniejszej decyzji, zgodnie z art. 127 § 3 k.p.a., może zwrócić się do GDOŚ, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- W trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona, zgodnie z art. 127a § 1 w związku z art. 127 § 3 k.p.a., może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec GDOŚ. Z dniem doręczenia GDOŚ oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron, zgodnie art. 127a § 2 w związku z art. 127 § 3 k.p.a., niniejsza decyzja staje się ostateczna i prawomocna.
- Na decyzję, zgodnie z art. 50 § 1, art. 52 § 3, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. — Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga bez konieczności skorzystania z prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.
- Wnoszący skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 230 Ppsa w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Wnoszący skargę, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wnoszącemu skargę, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

PIOTR OTAWSKI

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska

/podpis elektroniczny/

Otrzymują:

1. adw. [REDACTED] – reprezentujący: [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] oraz [REDACTED];
2. r.pr. [REDACTED] – reprezentujący Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Starachowicach;
3. pozostałe strony postępowania na podstawie art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Kielcach, ul. Karola Szymanowskiego 6, 25-361 Kielce;
2. Prokurator Okręgowy w Kielcach, ul. Adama Mickiewicza 7, 25-352 Kielce;
3. Starosta Starachowicki, ul. dra Władysława Borkowskiego 4, 27-200 Starachowice.